

BERXWEDAN

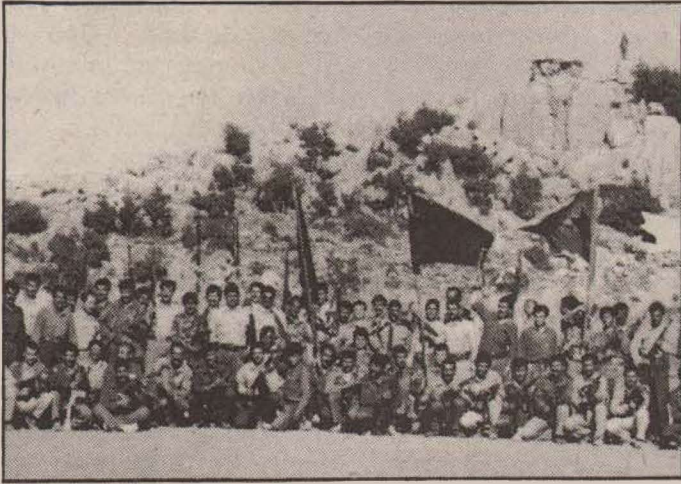
HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Yıl 7 / Sayı 84 / 15 Ağustos 1989 / 2.50 DM

15 AĞUSTOS ATILIMI'NIN 5. YILDÖNÜMÜNDE

SAVAŞIMIZ DAHA GÜÇLÜ

6. ZAFER YILINA ULAŞTIK
15 Ağustos Atılımı'nın 5. yıldönümü
halkımıza kutlu olsun!

Kürdistan'ın karanlık tarihine bir güneş gibi doğan, yeniden yaratılış ve varoluş tarihini açan 15 Ağustos şanlı atılımının 5. yıldönümüne ulaşmış bulunuyoruz.

Yeni bir yıldönümüne girdiğimiz 15 Ağustos saldırı ve direniş ruhu, ulusal kurtuluş mücadelemizi bugün nihai zaferi daha da yakınlaştıran bir dönüm noktasına ulaştırmıştır.

15 Ağustos Atılımı, 5. yıldönümünde büyük eylemlerle Kürdistan'ı Vietnamlılaşmış ve faşist-katliamcı Türk ordusunu Kürdistan'da tutunamaz hale getirmiştir.

5 yıl önce 15 Ağustos 1984'te Eruh ve Şemdinli'de patlayan gerillanın silah sesleri, günümüzde daha da yaygınlaşıp yoğunlaşarak, sömürgeci Türk egemenliğini can çekişme sürecine sokmuş ve onun ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yürürlüğe koyduğu özel savaşını işlemez kılmıştır.

15 Ağustos'un yeni yıldönümünde, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK), Türk ordusuna, köy koruculuğuna ve işbirlikçi ajan yapıya peşpeşe ağır darbeler vermiş ve ulusal kurtuluşçu otoriteyi egemen kılmıştır.

15 Ağustos 1984'te şaha kalkan direniş ruhu, 5. yıldönümüne ulaştığımız bugün korku duvarını temellerinden yıkarak Kürdistan halkını intifada sürecine sokmuştur.

15 Ağustos şanlı atılımının 5. yıldönümü, Kürdistan'da bir parça özgür vatan toprağının adım adım yaratılışına tanıklık etmektedir.

15 Ağustos direniş ve saldırı ruhu, Parti taktiğiyle daha güçlü bütünleşerek 1989 yılını daha şimdiden zafer yılına dönüştürmüştür. Sömürgeciliğin, gericiğin ve emperyalizmin tüm umut ve beklentilerini yerle bir ederek, tüm dünyaya, Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğünü hiçbir gücün engelleyemeyeceğini kabul ettirmiştir.

—Yaşasın 15 Ağustos Atılımı'nın zafer yaratan direniş ve saldırı ruhu!
—Yaşasın yeniden yaratılış tarihimizin mimarları PKK-ERNK-ARGK!

TC'nin Kürdistan'daki katliam girişimlerine karşı protesto eylemleri

Avrupa'da Kürdistanlı yurtseverler, TC'nin Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu gerillalarını sökmeye çalıştığı Cudi Dağı ve çevresini bombalama, köyleri boşaltma ve bu köylerde yaşayan köylüleri sürgüne gönderme girişimlerine karşı birçok şehirde protesto eylemleri geliştirdiler. Faşist Türk sömürgeciliğinin bu katliam hazırlıklarına sessiz kalmayacaklarını gösteren yurtseverler, birçok alanda gösteri ve işgal eylemlerini gerçekleştirerek, seslerini Avrupa kamuoyuna duyurdular.

Gazetemize ulaşan eylem haberleri şunlardır:

HANNOVER: B. Almanya'nın Hannover şehrinde, 100'ün üzerinde yurtseverin katıldığı bir miting yapıldı. Şehrin en işlek yerinde yapılan mitingde kültürel gösteriler yapılarak çevredeki kitlenin dikkati çekildi. Eylemde binlerce bildiri dağıtıldı.

BONN: 70 kişilik ERNK taraftarı bir grup, 25.7.1989 günü, B.Almanya'nın başkenti Bonn'da FDP bürosunu işgal etti. Po-

Devamı 8. sayfada

□ Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları bu kez Hakkari şehir merkezine inerek, subay lojmanlarına roketatarlarla saldırı düzenlediler.

□ Türk ordusu Cudi Dağı'nı bombalarken, Kürdistan'ın birçok alanında ARGK güçleri aynı gün eylemler gerçekleştirdiler.

15 Ağustos 1984'te Eruh ve Şemdinli ilçelerine gerçekleştirilen gerilla baskınlarıyla, ulusal kurtuluş mücadelemiz silahlı direniş atılımına girmiş ve sömürgeciliğe karşı savaş geliştirilmeye başlanmıştı. 15 Ağustos Atılımının 5. yılı dolarken, savaşımız 5 yıl önceki aşamayı çok geride bırakarak, sömürgecileri topraklarımızdan söküp atmanın eşiğine gelip dayandı. 15 Ağustos Atılımının 5. yılında, silahlı direniş birliklerimiz büyük bir aşama gösterdiler. Silahlı mücadele Kürdistan'da bir daha sökülmemecesine kök salarken, Türk sömürgecilerine tarihlerinin en ağır kayıpları verildi.

1989 yılının ilk 7 ayında yaşanan gelişmeler, 5 yıllık silahlı direniş mücadelemizin sağlam

Devamı 3. sayfada

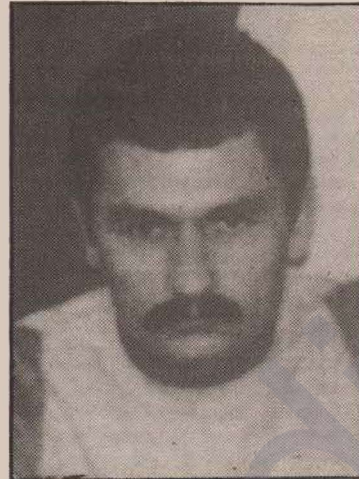
Sömürgeci Türk egemenliğinde çözümsüzlük ve özel savaşın büyük iflası

Sömürgeci-faşist Türk egemenliğinin umutları birer birer tükeniyor. Tarihinin en zor sürecini yaşamakta olduğu belirtilirse, bu tekrarlanan bir tanımlama olmayacaktır. Çünkü, yeni dönem ulusal kurtuluş mücadelemizin başladığı 15 Ağustos 1984'ten bu yana, sömürgeci egemenlik her yıl tarihinin zor bir sürecinden daha ağır bir sürece giriyor.

1989 yılı ulusal kurtuluş savaşımız, sömürgeci egemenliği derinden sarsıyor. Evet, bu şiddetli sarsıntılar, gerçeklerin görünümünü bulanıklaştıran perdeleri bir bir kaldırıyor. Bunun sonucudur ki, sömürgeciler açısından acı olan gerçeklerin itirafı yaygınlaşıyor. Kürdistan'ı savaş gürlütüsüne boğan ulusal kurtuluş mücadelemiz; dokunulmaz, kutsal olarak lanse edilen ve böyle de kabul ettirilen Türk ordusunun tabuğunu parçaladı, parçalanıyor. Günümüzde rejimin en üst düzeydeki yetkilileri arasındaki tartışmalardan biri, ordunun Kürdistan'da yaşadığı pratiktir. Açık ki, bu konuda ulaşılan sonuç da, ordunun başarısızlığıdır.

Devamı 14. sayfada

Sömürgeciler vahşete doymuyor Zindan direnişinde iki şehit

Mehmet YALÇINKAYA

Hüseyin Hüsnü EROĞLU

Eskişehir Cezaevi'nde ölüm orucunda bulunan savaş esirlerini zorla sürgüne tabi tutan sömürgeciler, Aydın Cezaevi'ne naklettikleri direnişçileri dayaktan geçirdiler. PKK'li 2 savaş esiri şehit oldu, onlarca yaralı.

7. sayfada

CEZAEVİ DİRENİŞLERİ SÖMÜRGEÇİLİĞİ MAHKUM EDİYOR, TOPLUMU ÖRGÜTLEYİP AYAĞA KALDIRIYOR

Temmuz ayından bu yana cezaevlerinde yeni bir direniş dalgası yaşanıyor. Bu seferki direniş, geçmiş direnişlerin kazanımları temelinde ve yeni gelişmelerden de güç alarak tüm toplumun derinliklerine nüfuz eden, içte ve dışta geniş yankılar uyandıran ve toplumun ilerici kesimlerinin kenetlenip harekete geçmesini hızlandıran bir direniş oldu. Türkiye ve Kürdistan'da olduğu gibi, yurtdışı alanlarda da en temel konulardan biri haline geldi. Siyasi gündemdeki yerini belirgin olarak aldı.

Bu durumun ortaya çıkmasında şüphesiz ki direnişin ulaştığı boyutlar ve yola çıktığı gelişmeler rol oynadı. Haziran ayı sonlarına doğru Eski-

şehir Cezaevi'nde iki tünelin bulunması bahane edilerek, tutuklular üzerinde katmerleştirilen faşist baskıları protesto amacıyla Eskişehir Cezaevi'ndeki savaş esirleri ve devrimci tutukluların başlattığı açlık grevi yeni direniş dalgasının kıvılcığı oldu. Başlangıçta Eskişehir açlık grevi ile dayanışma ve 1 Ağustos faşist genelgesini protesto amacıyla diğer birçok cezaevinde girişilen sürekli açlık grevi eylemleri süreç içinde boyutlanıp yaygınlaştı. Açlık grevi eyleminin 32. gününde direnişlerini ölüm orucuna dönüştüren Eskişehir'deki savaş esirleri ve devrimci tutukluların insanlık dışı koşullarda sürgüne tabi

Devamı 7. sayfada

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

Geçmişin ticaret merkezi, günümüzün direniş kalesi

AMED (Diyarbakır)

"Adım Adım Kürdistan" adlı seri yazımızda, Diyarbakır beldemizin tanıtımına geçtik.

Diyarbakır, Kürdistan'ın, tarihi oldukça eskilere dayanan bir beldesidir. Tarihte sanat ve ticaretle merkezi rol oynaması nedeniyle Diyarbakır, Ortadoğu'da tanınan bir şehir durumundadır. Aynı şekilde Diyarbakır'ın tarihi yoğun savaş ve katliamlarla doludur.

Etrafı kale surlarıyla çevrili olan Diyarbakır, Kuzey-Batı Kürdistan'da "Paytaht" olarak isim yapmıştır.

Diyarbakır, Kürdistan'da en çok

şehirle sınır olan bir beldemizdir. Urfa, Adıyaman, Malatya, Elazığ, Bingöl, Muş, Siirt ve Mardin beldeleriyle çevrilidir.

Tarihte ve günümüzde Türk sömürgeciliği tarafından teslimiyetin, ihanetin ve dolayısıyla katliamların merkezi olarak seçilen Diyarbakır'ı, PKK'li savaş esirleri, zindanlardaki görkemli direnişleriyle direnişin kalesine dönüştürdüler.

Diyarbakır'ın bu ilk bölümünde, onun kısa tarihçesini ve adının nereden geldiğini okuyacaksınız.

11. sayfada

KIZIL YILDIZIMIZ

Ali ÇİÇEK

**DİRENİŞ
KAHRAMANLARIMIZ**

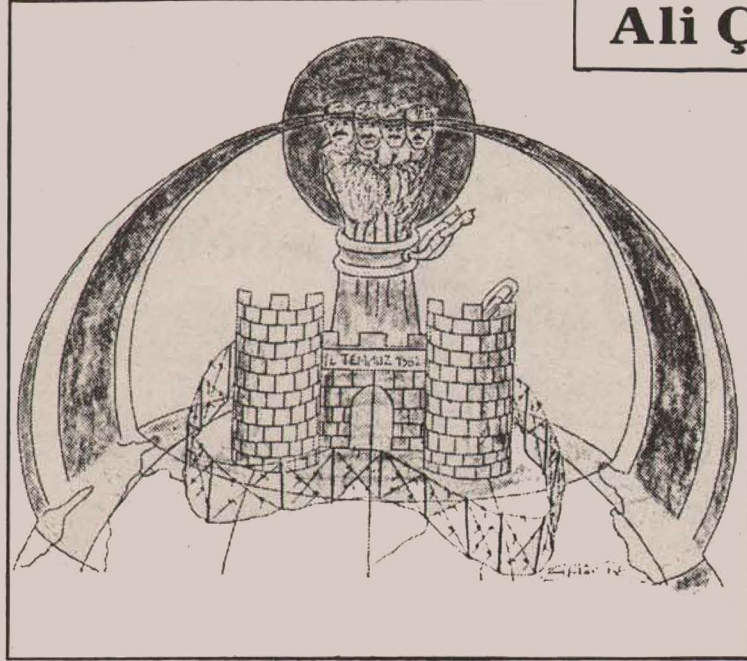
Ali ÇİÇEK yoldaş, Hilvan'ın Avşin köyünde dünyaya geldi. Her Kürdistanlı genç gibi, önünde bir gelecekle hayata adımını attı. Ve milyonlarca çocuk gibi, çocukluğunu, yaşamın onlara yüklediği yoksulluk ve sefaletle karşı savaşında ailesine yardımcı olmakla geçirdi.

Yaşam koşullarının zorlaması sonucu ailesi Hilvan'dan Urfa merkezine taşınırken, kendisi için de yeni bir dönemin temelleri atılmış oluyordu. Henüz gençliğine ilk adımını atmadan, yabancı memleketlerde ailesinin geçimine katkıda bulunmak için çalıştı, çabaladı. İçinde yaşadığı ortam, çevresinin mevcut sosyal-ekonomik durumu, toplumdaki çarpıklığın çıplaklığı, daha devrimci fikirler taşımadan çevresindeki gelişmelere hep duyarlılık ve olgunlukla yaklaşmasına yol açıyor; ileride görüleceği gibi, sağlam bir kişiliğin, güçlü bir iradenin temelini bizzat yaşamın yakıcı pratiğinde gelişip güçlenmesini sağlıyordu. İleride devrimci inanç ve devrimci kişilikle bütünleştğinde bu özelliklerinin nasıl görkemli bir kişilik yaratmasına tanık olunacaktı.

Bir şeyler oluyordu Kürdistan'da! Toprağın kabuğu çatlıyor, haberler yayılıyor. Mitingler, toplantılar oluyor ve bir ağ gibi gençliği boydan boya sarıyor; onlara bilinen bir geleceğin güzel müjdesini veriyordu.

Ali yoldaş, henüz çok genç olmasına rağmen, gelişen ve giderek kitleleri kucaklayarak yükselen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine büyük bir sempati duyarak kısa sürede saflarda yerini aldı. Özlemlerinin, hayallerinin, umutlarının gerçek, ve gerçek olduğu kadar da kutsal bir yolda gerçekleştirilmesini bulmuştu. Ve artık biliyordu ki kurtuluş ve zafer kaçınılmazdır. Ama bunun için de canla ve başla savaşmak, sonuna kadar savaşmak gerekirdi.

O, mücadeleyle tanışmasıyla birlikte büyük bir şevk ve azimle bu kavgada yerini aldı. Hareketliliği, disiplinliliği ve fedakarlığıyla kısa sürede mücadelenin bünyesiyle bütünlük sağladı. Bu andan itibaren mücadele artık onun için her şeydi. Urfa merkezinde faşistlere karşı

**Ne kavgamız durdu
Ne sevdamız söndü
Ölüm kucağına yattı candamarlarımız
Kürdistan'daki Che
Pir Kemal
Hayri'ydi önder
Bir de Akif vardı yanlarında
Ya Ali!
Ali'ye ne demeli
durup bir düşünmeli
İşte böyle bir tanım
Bunların candamarların
Ardarda dört can
Bir deri bir kemik
bir de sevdanla
ÖLÜMSÜZLEŞTİLER**

verilen kavgada tüm enerjisiyle ön saflarda yerini aldı. Sosyal-şoven, ulusal-inkarcı, reformist-teslimiyetçi, küçük-burjuva grup ve oluşumlarla mücadelede yoldaşlarıyla omuz omuza Parti kişiliğini temsil etti.

Nitekim bazı gruplarla çıkan kavgaya sonucu gözaltına alınıp sıkıyönetimce tutuklanarak Adana Cezaevinde birkaç ay yattı. Cezaevinde kaldığı süre onun için bir deneyim oldu. Özellikle Kemal PİR gibi bir önder kişilikle tanışması ve O'nun yanında kalması, Ali arkadaş için büyük bir fırsattı. Ve O, bu fırsatı değerlendirerek kendini daha da geliştirdi.

Bırakıldıktan sonra daha bir coşku ve kararlılıkla Urfa merkezinde faaliyetlere katıldı. Pratik faaliyetlerdeki bitmez-tükenmez enerjisi, O'nun kitlelerle ve özellikle de gençlikle daha sıcak ve daha ileri bir ilişki sağlamasını olanaklı kıldı.

Urfa merkezindeki çalışmaları sonucu deşifre oldu. Ve bazı pratik eylemlerden dolayı aranır duruma düştü.

Talebi ve Partinin onayıyla Urfa merkezinden ayrılarak Hilvan'da faaliyet yürütmeye başladı. Doğduğu ve büyüdüğü bu topraklarda feodal çetelere karşı mücadele etmek onun çok arzuladığı bir şeydi. Bu fırsatı en iyi biçimde değerlendirmeliydi. Hilvan'a gider gitmez kendisini silahlı grup-

lardan birine verdiler. Kendisine silah olarak bir İngiliz onlusu verildi. Bu silahın isminden esinlenerek kendisine "İngiliz Ali" lakabı takıldı. Katıldığı gruptakiler kendisinden yaşça daha büyük olmalarına rağmen, kısa sürede arkadaşlarıyla uyum sağladı. Grup olarak gittikleri her yerde sürekli sohbetlere katılır, konuşmalar yapar. Tavrı ve kişiliğiyle köylüleri hayli etkiler. O'nun bu yöndeki fedakarca tavrı ve çalışmaları yöredeki insanların sevgisini kazanmasına yetmişti.

Diğer yandan, feodal çetecilere karşı yürütülen savaşta örnek bir savaşçı oldu. Bunu pratikteki faaliyetleriyle ispatladı.

1980'lere gelindiğinde ülke şartları değişiyor; yeni gelişmeleri bağrında taşıyordu. 1980 yılı başında Ali yoldaş tekrar Urfa merkezine yollandı. Bu dönemde, yurtdışına eğitim için her bölgeden arkadaşlar yollanıyordu. Ali yoldaş bunun için Urfa merkezine çağrılmıştı. Ancak böyle bir olanağı bulamadan 12 Eylül faşist darbesi oldu. Faşizmin başa gelmesiyle doğan boşluk ve aksaklıktan ötürü, yurtdışına çıkmadı. Bu bekleme esnasında silahsız da kalmıştı.

Faşist cunta başa gelmez, insanlıkdışı baskı ve terör kampanyasını başlattı. Özellikle mücadelemize, savaşçı ve kadrolarına yönelik

ALİ ÇİÇEK'LE

5 Ekim 1980 tarihinde Urfa soruşturmasına alındığında Ali arkadaş tanıdım. 10 gün kadar kısa süre beraber kalmışlığım oldu. Bu süre zarfında Ali'nin soruşturmadaki tavırlarından bir-iki kesit sunmaya çalışacağım.

Ali'yi daha önce tanıımıyordum. İlk soruşturmada tanıdım O'nu. Soruşturmaya alındığım ikinci gün yanıma gelerek, beni tanıdığını söyleyip, işkence yöntemlerinin nasıl olduğunu, işkence esnasında işkencecilerin hangi araçları kullandığını, özellikle işkencecilerin insanın zayıf noktalarını yakalayıp yararlanmak istediklerini, bütün bunlara karşı nasıl davranmam gerektiğini anlattı bana. Ve, "Elinizden geldiğince zayıf yanlarınızı işkencecilerle hissettirmeyin! Moralinizi bozmayın! Bildiğiniz şeyler varsa (Parti sırrı) söylemeyin! Durumu arkadaşlara izah edin, ben de fırsat buldukça bunu ihmal etmeyeceğim!" şeklinde uyarıda bulundu.

Sorguda bulunduğumuz dönemde, Ali ve birkaç kişiye en ağır işkenceler yapılıyordu. Her mesai bitiminden sonra gözlerimiz açıldığında Ali ÇİÇEK'i bitkin olarak yere yatmış bir vaziyette görüyorduk. Hemen kendi aramıza alıyorduk O'nu. Bu bitkin haliyle başlıyordu kulağımıza fısıldamaya; "PKK taraftar ve sempatzanı olduğumuzu unutmayalım arkadaşlar" diyordu.

Ali arkadaş soruşturma boyunca devrimci disiplini elden bırakmadan, oluşagelen laçkalıklara zamanında müdahale etmesini biliyordu. Ve insanları etkiliyordu da. Bir akşam bir kısım sempatzan arkadaş, rastgele üzüm vb. yiyecekleri görevli askerin yanında kantinciye usule aykırı bir şekilde aldılar. Ali arkadaş, bu tavrı içerisine giren arkadaşları incitmeyecek bir şekilde, bu tavrın yanlış olduğunu, bu tavırların bize yakışmadığını, uygun bir dille anlatmaya çalıştı. Ve uzun uzadıya anlatmaya koyuldu. Arkadaşlar, bu iknacı ve devrimci tavra karşı mahcup bir şekilde başlarını önlere eğmekten başka çare bulamadılar.

Ali arkadaş, devrimci sorumluluk bilinciyle, güçlü bir inanç ve kararlılıkla, Urfa soruşturmasında, dozu en yüksek mertebeye olan işkenceler karşısında zaaf göstermeden militanca bir tavrı sergiledi. O dönemde işkence altında düşmana hiçbir bilgi vermeden, siyasi polis karşısında siyasi manevralar yapmada üstün başarılar göstererek PKK'ye yakışır bir şekilde direnen tek arkadaş Ali idi. Eşine ender rastlanır tavırlar sergiledi. Bu tavırlarıyla hepimiz için büyük bir moral ve cesaret kaynağı olmayı başarmıştır.

Bir yoldaşı

imha politikası en belirgin politikaydı. Yapılan bir operasyonda bir hainin ihbarı sonucu Ali ÇİÇEK, yeri tespit edilerek yakalandı. Onun için belki ölümden de beterdi bu. Silahsız ve savunmasız düşmanın eline geçmek! Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yakalandığında soğukkanlılığını kaybetmedi; ne tedirginlik ve ne de korku belirtisi yoktu onda. İlk yakalandığında işkenceci faşist Mustafa Özkan tarafından büyük işkencelere maruz bırakıldı. Ancak faşist cellatlar bilmiyorlardı ki, O, Ali ÇİÇEK'ti. Bilmiyorlardı ki, O inanç ve irade sembolüydü; kararlı ve direngendi.

Soruşturma boyunca Partinin anlayışını ve direnişçi çizgisini militanca uyguladı. Hiç yalpalamadan tüm barbar işkencelere rağmen direngeliği bayrak yaptı. Polislere, "Sizin göreviniz

beni çözmektir, benim de görevim direnmektir. Beni öldürebilirsiniz ama benden hiçbir Parti sırrını alamazsınız" diyerek işkencecileri aciz bir duruma düşürdü. Kendisine uygulanmayan hiçbir işkence yöntemi kalmadı. Ama O, inancını ve Parti sırrını korudu.

Uzun soruşturma günlerinden sonra büyük bir direngeliğiyle, hiçbir Parti sırrını ele vermeden soruşturmayı atlattı. Ve cezaevine getirildi.

Günler birbirini kovaladı. Ama O, Ali ÇİÇEK olduğunu unutmadı. Önderlerinin yanında, onları hiç yalnız bırakmadan, yeni bir tarih yaratmanın ağır yükünü hiç yorulmadan taşıdı. Ve O tarih yaratmalar arasında imzasını atarak, Kürdistan halkına büyük bir miras bıraktı.

**Diyarbakır zindanından
yoldaşları**

15 Ağustos Atılımı'nın 5. yıldönümünde

SAVAŞIMIZ DAHA GÜÇLÜ

Baştarafı 1. sayfada bir temele kavuştuğunu da açığa çıkardı. 15 Ağustos Atılımının ardından, mücadelemize '7 saat' ömür biçen sömürgeciler, bırakalım silahlı mücadelenin bu kadar gelişme kaydetmesine, tutmasına bile şans tanımıyorlardı.

Sömürgecilerin yanısıra, birçok çevrenin görüşü de bu yönlüydü. Hareketin tutunamayacağı, kısa sürede ezileceği, bu çevrelere egemen görüldü. PKK doğru çizgisi, strateji ve taktikleriyle, bütün bu beklentileri boşa çıkarmakla kalmadı, silahlı direniş mücadelemizi bugün büyük bir gelişme aşamasına ulaştırmasını da bildi.

15 Ağustos Atılımının ardından düşmanın giriştiği büyük çaplı saldırıların yanısıra, iç engelleri aşarak büyük gelişme gösteren PKK, ERNK ve ARGK gibi ulusal kurtuluş savaşımız açısından büyük önemde olan iki silaha daha halkımızı kavuşturdu. Cephe ve Ordu silahlarının halkımızın eline verilmesi ve halkımızın bu silahlar etrafında giderek daha çok yer alması ulusal kurtuluş savaşımıza büyük bir ivme kazandırdı. Bu temelde yaşanan yoğun gelişmeler, ulusal kurtuluş savaşımızı yeni bir aşamaya ulaştırdı.

1989 Bahar Atılımı ile birlikte ulusal kurtuluş savaşımız büyük bir gelişme gösterdi. Bahar döneminde şehir merkezlerine yönelik baskınların yanısıra, sömürgeci ordu birliklerine, özel timlere ve köy korucularına karşı sayısız pusu ve baskın eylemleri gerçekleştirildi. Cudi Dağı başta olmak üzere, Herekol, Gabar, Çıray ve Kela Memê dağlarında günlerce süren muharebeler meydana geldi. Bu muharebelerde sömürgeci ordu birliklerine, özel timlere ve köy korucularına büyük sayıda kayıp verildi. ARGK birliklerinin saflarına sayıları binleri bulan genç katılırken, toplu olarak silah bırakan, ARGK birliklerine teslim olan korucuların sayısı da büyük artış gösterdi.

Cudi Dağı başta olmak üzere, Şırnak, Erüh, Çukurca, Beytüşşebap, Uludere, Cizre, Silopi, Nusaybin, Pervari, Çatak ve tüm Botan'da ulusal kurtuluş savaşımız yaygın bir gerilla savaşı aşamasına girdi. Botan'ın yanısıra, Serhed, Dersim, Bingöl-Diyarbakır, Garzan ve Batı Kürdistan'da mücadelemiz önemli gelişmeler yaşadı. 15 Ağustos Atılımının 5. yıldönümünde, silahlı mücadelemiz tüm Kürdistan'da sökülmemesine kök saldı.

Bu gelişmeler sonucunda, ulusal kurtuluş savaşımızı engelleyemeyeceğini daha açık bir şekilde gören sömürgeciler, büyük bir çılgınlıkla daha fazla katliam yapmaya başladılar. Kitleler üzerinde uyguladıkları insanlık dışı işkencelerle bir sonuca varamayan sömürgeciler, 3'er, 5'er kişilik gruplar halinde köylüleri kurşunlayarak katlediyorlar. Çukurca'da, Yoncalı'da, Cudi'de bu şekilde onlarca yurtsever köylü katledildi.

Düşmanın bütün alçakça saldırı ve katliamlarına rağmen, kitleler her zamankinden daha fazla ulusal kurtuluş savaşına destek vermektedirler. Sömürgecilerin Cudi Dağı'ndaki köyleri boşaltma girişimine ve Balveren, Dağkonak, Geçitboyu ve Ara köyüne konulan köy dışına çıkma yasağına karşı, köylüler

günlerce süren bir direniş gerçekleştirdiler. Bir haftayı aşkın bir süre kadın ve çocukların da aralarında bulunduğu 5 bin köylü Şırnak-Uludere yolunda oturma grevi yaptı. Halkın gösterdiği bu kararlı direniş karşısında sömürgeciler geri adım atmak zorunda kaldılar. Köylülerin bu direniş, ulusal kurtuluş savaşımızın halktan büyük bir destek gördüğünün de kanıtıdır.

Türk sömürgecileri Cudi Dağı'ndaki 25 köyü sürgün etme hazırlığının yanısıra, kimyasal silah kullanma hazırlığı içinde. Hani ve Bagok'ta katlettikleri PKK savaşçılarından sonra, Cudi'de sivil halka karşı da kimyasal silah kullanma hazırlıklarına girerek, ulusal kurtuluş savaşımızın kitle desteğini kesmeye çalışan sömürgeciler, Cudi Dağı'nı yer yer bombalayarak bu amaca ulaşmak istiyorlar.

Savaş uçaklarını ve kimyasal bombaları devreye koyması, Türk sömürgecilerinin ARGK gerilla birlikleri karşısında askeri olarak da yaşadığı başarısızlığın ispatıdır. Nitekim bu başarısızlık, bugün daha yüksek sesle telaffuz edilmeye başlandı.

Ulusal kurtuluş savaşımız halkın desteğini almada kat ettiği büyük mesafelerin yanısıra, uluslararası alanda ve Türk kamuoyu nezdinde de önemli gelişmeler sağladı. Türkiye halkının faşist cuntaya karşı daha fazla mücadeleye girişmesine yol açarken, Türkiye'nin gündemine Kürt sorununun daha fazla oturmasını sağladı. Türkiye halkı, üzerindeki şovenizm çeperini kırarken, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin haklılığını, onun nezdinde de güçlendirdi. Türkiye halkından Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine giderek artan bir destek akmaya başladı.

Uluslararası alanda da, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin meşruluğu, bütün saldırılara rağmen, daha fazla kanıtlandı. Emperyalist hükümetlerin "terörist" vb. iddialarla yönelttikleri saldırıları, Kürdistan emekçileri ve demokratik kamuoyunun kararlı mücadelesi sonucu gerilerken, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini temsil eden

PKK'nin gücü ve etkinliği daha da arttı.

Düşmanın PKK'yi tasfiye etmek amacıyla geliştirdiği provokasyonlar da boşa çıkarıldı. Düşmanın önemli bir dayanak olarak gördüğü ve büyük umutlar bağladığı provokatörler vasıtasıyla geliştirdiği tasfiye hareketlerinin boşa çıkarılması, PKK'yi içte de daha sağlam bir yapıya kavuşturdu.

Bu yılın ilk 7 ayında yaşanan gelişmelerin açığa çıkardığı diğer bir gerçek, PKK'nin strateji ve taktiklerinin doğruluğunun kesin bir şekilde doğrulanmasıdır. Çizginin, eski tasfiyeciler, ikircikli ve her türlü hatalı uygulamadan kendisini kurtarması ve doğru bir uygulamaya kavuşması, gelişmelere büyük bir ivme kazandırdı. Askeri alanda düşmana tarihinde karşılaşmadığı ağır darbeler vuruldu. Halkın güveni yeniden kazanıldı. Köy koruculuğuna vurulan darbeler sonucunda, bu çeteler toplu olarak silah bırakmaya başladılar. ARGK gerilla birliklerine yeni katılımlarla, gerilla birliklerinin sayısı büyük artış gösterdi. Savaşın yoğun ve sürekli bir gelişme aşamasına ulaşması, PKK'nin çizgisinin doğruluğunun sonucudur. Kürdistan'da gerçek kurtuluşu sağlayacak çizginin, bağımsızlık ve özgürlük çizgisi olduğu bu gelişmelerle bir kez daha kanıtlandı.

Türk sömürgecilerinde büyük telaş

Son birkaç ay içerisinde yaşanan yoğun gelişmeler sömürgecilerin başarısızlığını çok açık bir şekilde ortaya koydu. Cudi Dağı, Şırnak, Erüh, Beytüşşebap ve Çukurca'da düşman kuvvetlerine peşpeşe vurulan darbeler, günlerce süren muharebelerde ARGK birliklerinin ya hiç kayıp vermemesi ya da çok az kayıp vermesi, halkın büyük bir kararlılık gösterip, sömürgecilerin sürgün ve katliam politikasına karşı direnmesi yaşanan gelişmelerin boyutunu gösteriyor. Bütün bu gelişmeler karşısında Türk sömürgecileri Botan'da tutunabilmek için büyük bir hazırlık içerisine girdiler. Sürgün ve katliamların yanısıra, kimyasal silah kullanmaya

hız verdiler. Ayrıca, yeni askeri birlikleri ve özel timleri de Kürdistan'a aktararak, yoğun bir güç yığınağına yöneldiler.

Son günlerde gerilla birliklerimizin başarılı eylemlerinin sürmesi, düşmanın gerilla birliklerimiz üzerine yürüme gücünü kendisinde bulamaması, sömürgecilerdeki telaşı daha da arttırdı. Muhalefet partileri, başını ve tüm kurumlarıyla birlikte, sömürgeciler çare arayışına hız verdiler. Aynı telaşı, emperyalist çevreler de yaşamaya başladılar. Son günlerde yoğunlaşan girişimler, sömürgecilerin yaşadığı derin krizi önlemeye yönelik çabalar dır.

MİT'in merkezi Diyarbakır'dan Bingöl'e aktarıldı. Ordu üst kademelerinde görevden alma ve istifalar artış gösterdi. Ordu içindeki çelişkiler, başarısızlığın getirdiği yeni sorunlarla hız kazandı. Bütün bu gelişmeler, Kürdistan'daki özel savaşın başarısızlığını gösteren örneklerdir. Açık başarısızlığı kanıtlanan özel savaş ayakta tutmak için sömürgeciler, bütün kurumlarıyla birlikte yoğun bir çaba harcıyorlar.

İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu ile Bölge Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nun özel yönetimin ikinci yılını doldurması vesilesiyle düzenledikleri basın toplantısında çizdikleri pembe tablo, "Teröre karşı başarılıyız" iddiaları, sömürgecilerin has uşakları tarafından bile kabul görmedi. Devletin gelişmelere hakim olmadığını bütün bu çevreler açıkça dile getirmeye başladılar.

SHP Genel Başkanı Erdal İnönü'nün Van, Hakkari, Siirt ve Diyarbakır illeriyle, bunlara bağlı bazı ilçelere yaptığı gezi Kürdistan'da daha hızlı bir şekilde gelişmelerin odağı haline getirdi. Bu geziyle birlikte, Kürdistan sorunu Türk basınında daha yoğun olarak işlenmeye başlandı. Aynı dönemde, ABD'nin Adana Konsolosluğu'nun da Bingöl, Hakkari, Van ve Siirt'e gezi düzenlemesi, yoğunlaşan savaştan, sömürgecilerin ve e-fendilerinin ne kadar telaşa düştüklerini gösteriyor.

Erdal İnönü, yaptığı gezide kendi partilileri, ordu komutanları ve Bölge Valisi Hayri Kozakçıoğlu ile görüştü. İnönü yaptığı görüşme ve incelemelerden

çıkardığı sonuçları partisinin MYK'nda tartışacaklarını ve parlamentonun gündemine getireceklerini açıkladı. Olayların çok ciddi boyutlara ulaştığını açıklayan İnönü, acil tedbirlerin alınmasını da istedi.

İnönü bu gezisinde, devletin içerisine düştüğü çıkmazı birçok açıklamasıyla bir kez daha belgelerken, özellikle de ulusal kurtuluş savaşımıza karşı ulusal bir politikanın oluşturulması üzerinde durdu. Aynı girişime, burjuva basınının birçok köşe yazarı da sahip çıkarak, tüm partilerin üzerinde anlaşacağı bir politikanın oluşturulmasını istediler. Bu anlamda Erdal İnönü'nün gezisi, Türk sömürgeciliğini Kürdistan batağından kurtarmak için ulusal bir politika oluşturma çabalarıdır.

Yaptığı açıklamalarda "Doğu'da devlet aciz" diyen İnönü, açıklamalarını şöyle sürdürdü: "İçişleri Bakanı olayların gelişmesini yakından izlemiyor. Aşırı iyimser yorumlar yapıyor. Olaylar meydana, halkın desteğini sağlayamamışlar. Güvenlik güçleri yalnız kalmış.

Niçin kontrol edilemiyor? Bir türlü bilemiyorum, anlayamıyorum. Bunun asıl yeri TBMM. Ama ben şimdi, ana muhalefet partisi olarak bir süreci başlatıyorum. Çünkü İçişleri Bakanı olayların gelişmesini yakından izlemiyor, bu anlaşıldı.

Kendisini dinledik. Aşırı iyimser yorumlar yaptı. Oysa, olaylar da meydana. Bakan, 'kontrol altında' diyor, olaylar sürekli tırmanıyor. Gerçek bu değil. Halkın desteğini sağlayamamışlar. Ayrımcılara karşı, elbette silahla karşı konulacak. Bunu, güvenlik güçleri yapacak. Ama, halkın da desteği şart. Bu noktada eksiklikler var. Görülüyor ki, güvenlik güçleri eksik kalıyor. Yine de, bilemediğimiz şeyler de olabilir. Dış destekler, yardımlar, tahrikler..." (Hürriyet, 7 Ağustos 1989)

Gezisinin son günü Diyarbakır'a geçerek, Bölge Valisi Hayri Kozakçıoğlu ile de görüşen Erdal İnönü; Bölge Valisine: "Bu acımasız örgütle uğraşmak, gerçekten zor görevdir. Bunlarla başa çıkmak ancak yörede yaşayan vatandaşların desteğiyle mümkün olabilir. Son günlerde olaylarda bir artış gözlenmektedir" dedi. İnönü, Bölge Valisine acil tedbirlerin alınması gerektiğini de söyledi. Bu görüşmeden çıktıktan sonra, basına bilgi veren İnönü, gezisini bir bütün olarak değerlendirdi. Bu konuda yaptığı açıklamada şu görüşlere yer verdi: "PKK ayırmacı bir harekettir. Güvenlik güçleri bunlarla mücadele etmektedir. Halkın desteği şarttır. Bu hareket başka ülkede değil, burada mücadele ediyor, vatandaşlarımızın yaşadığı yerlerde. O halde halkın desteği mutlaka olmalıdır. Ama eylemci hareketin propaganda gücüne dikkat edilmelidir. (...) Kürtçe konuşuyor diye sakıncalı sayılmamalıdır vatandaşlar. Etnik farklılıklar demokrasinin cevherleridir. Ama mesele bu değildir. PKK bunu istemiyor, bağımsız bir Kürdistan kurmak için, bir bölgeyi koparmak için mücadele veriyor. Etnik grupların korunması ayrı şey, bölünme başka şey. Bunu açıkça tartışmalıyız." (Hürriyet, 9 Ağustos 1989)

İnönü'nün yaptığı gezi ve

Kürdistan'da Türk ordusunun vahşet örnekleri

“Yüreğimizi yaktılar, boş yere öldürdüler onları”

Yoncalı köyünde 18 Temmuz 1989 günü kendi tarlalarında çalışıyorlarken bir operasyon birliği tarafından silahla taranarak öldürülen ve sonra da cesetleri tanınmasın diye yakılan iki köylüden Sabri Orhan'ın annesi cesedin başında ağtlar yakarken, “Oğlumun hesabını sorun... Yüreğimizi yaktılar, boş yere öldürdüler onları” diyordu. Diğer taraftan Bünyamin Orhan'ın karısı ve kızlarının yanmış kemiklere bakarak acılar içerisinde yükselen feryatları yükseliyordu.

“İki köylü ellerindeki çuvala yaklaştıkça, rüzgarın da etkisiyle yanık et kokusu etrafı sardı. Köylüler, ‘İşte önce öldürülüp, sonra kuru otlarla yakılan Sabri ve Bünyamin'den kalan kemik parçaları’ dediler. Çuvaldan iri, uzun kemik parçaları ve kısmen yanmış bir ayak çıktı. Yanık et kokusu artık dayanılmaz bir hal almıştı” şeklinde gördükleri manzarayı anlatan Günaydın muhabirlerinin olayın gelişimini sordukları İsmail Orhan (Yoncalı köyünden), olayı şöyle anlatıyor:

“18 Temmuz günü komando ve jandarmadan oluşan güvenlik güçleri, Süvari Halil Geçidi'ndeki yaylamıza doğru gelmeye başladılar. Daha önce köyde meydana gelen bir kavga nedeniyle aranan ve bu nedenle silah taşıyan Bünyamin Orhan kaçmaya başladı. Bünyamin'i bir derede sıkıştıran güvenlik kuvvetleri, daha sonra onu ölü olarak ele geçirdiler. Her taraftan kurşun yağıyordu. Bu arada diğer yayladan ot biçmeye gelen

Korkunc iddia: KAN ağlatıyor

Operasyon birliği komutanı Ahmet Korkmaz öldürülen köylülerin “PKK'li” olmadıklarını anlayınca olayı gizlemek istemiştir. Bunu Yoncalı köylüleri şöyle anlatıyorlar:

“İki köylümüz öldürüldükten sonra cesetlerini asker aldı. İstedik, bize vermediler. Ertesi gün iki asker gelerek köyümüzden bir kazmayla iki kürek istedi... Tarladaki otlarımız ateşe verilmişti. Altına da Bünyamin ve Sabri Orhan'ın cesetlerini koymuşlardı.”

lı-çocuk demeden kurşuna dizerek, işkenceden geçirerek katlediyor.

Olayın cereyan ettiği günlerde, Türk basınında yer alan açıklama ise, “Teröristlerle çıkan çatışmada, 4 terörist ölü olarak ele geçirildi” şeklindeydi.

Başka bir olay; Uludere'nin Şenoba köyünde cereyan etti. Köy korucuları, 11 yaşındaki bir çocuğu “teröristtir” diye dağa götürüyorlar öldürmek için. Üsteğmen “insafa” gelip, “çok küçük” deyince çocuk kurtuluyor.

Kemerli köyünden 10 yaşındaki Mahmut Yaşar, kardeşiyle birlikte hayvan olatmaya gider. Bir ara kendisi bir ağacın, kardeşi ise diğer ağacın altında uzanıp dinlenirken, jandarmaların açtığı ateşle vurularak ölür. Kardeşi ise kaçıp kurtulmayı başarır. Olay üzerine Mahmut'un babası karakola gider. Olay önce inkar edilir, sonra da, “Kazayla oldu kusura bakmayın” denilerek, doktor ve savcının “kaza raporu” verilen ceset teslim edilir.

Diğer bir örnek: “Buralarda (Uludere çevresi) bu tür kazalar çok. İbrahim Savaş ve Yusuf Gün de ‘kaza’ kurbanlarından. İbrahim'i bir gece evinden gelip almışlar taksiiyle. Sabah, Dalga mezarasının yakınında üzerinde silahla ölüsü bulunmuş. Raporu hazır: Çatışmada ölü olarak ele geçirildi.” (2000'e Doğru, 30.7.89)

Abdurrahim Kılıç 10 yaşında bir çocuk. Bir gün annesiyle birlikte keçi otlatmaktan dönerken, askerler yolunu keserek, “teröristleri” görüp görmediğini sorarlar. “Görmedim” deyince, hemen yaka-paça yere yatırılarak ayağından vurulur. Aynı gün işinden dönerken, 19 yaşındaki Abdülislam Ot da kurşunlanarak yaralanır. Sonra Midyat Tugayı'na götürülür.

Tugay'da 5 gün “yaralı terörist” zannıyla ifade verdirilir. Dargeçit Taburu'na götürülen Abdurrahim Kılıç'ın şu sözleri 2000'e Doğru Dergisi'nde yer alıyor: “Beni vurdunuz diyorlar. Onlar, ‘seni teröristler vurdu’ diyorlar.”

Yine geçen ayda, 16 yurtsever köylü katledildi. Çukurca'da katledilen köylülerin olayı da yine beklenen şekilde basına açıklanmıştı: “Saatlerce süren çatışmada 16 terörist ölü olarak ele geçirildi.”

Yukarıda verilen vahşet örnekleri, Kürdistan'da günlük

yaşanan olaylardan sadece birkaçı; daha doğrusu basına sızabilen örneklerdir.

Türk ordusu, Kurtuluş Ordumundan darbeler aldıktan, çalınarak terörünü tırmandırıyor ve sivil halktan intikam alıyor. Savaşmıyan, can çekişen ve Kürdistan batağında çırpınan faşist Türk ordusu, silahsız ve savunmasız insanlarımızı katlederek hırsını alıyor; daha sonra da katlettiklerini “çatışmada ölü olarak ele geçirilen teröristler” olarak basına açıklıyor.

Sömürgeci egemenliğin her şeyi olan faşist ordu, bu vahşet uygulamalarıyla Kürdistan'da kin, nefret ve acımasız intikam tohumları ektir. Bu tohumlar kısa sürede yeşerip boy vermektedir. Nitekim, yukarıda örneğini verdiğimiz 10 yaşındaki Mahmut Yaşar'ın öldürülmesini kabullenemeyen ablası ve amcasının kızı, faşist katliamcı Türk ordusundan intikam almak amacıyla dağlara çekilerek ARGK saflarına katıldılar. Bu örnekten de görüldüğü gibi, Kürdistan halkı artık acısını ve kinini içine gömmemekte ve bunu sömürgeci egemenliğe kusmak için kendi Kurtuluş Ordusuna katılmaktadır.

Zafer; acıların acısını çekmekten, hep gözyaşı dökmekten yorulan, tarih boyunca yaşam içinde ölümü yaşamaktan bıkan; fakat artık uyanarak bin yılların utanç verici köle yaşamına dur diyen ve bunun için de sömürgeciliğin, tüm bir emperyalist dünyanın korkulu rüyası olan PKK önderliğinde ayağa kalkarak isyan eden Kürdistan halkının olacaktır.

Sabri Orhan'ın annesi, oğluna ağtlar yakıyor...

Sabri Orhan ellerini havaya kaldırarak komando askerlerine yaklaştı. Sabri'yi tekme ve dipçiklerle yere düşürüp sonra taradılar.” (Günaydın, 31.7.89)

Aynı olayda, Şehmuz Orhan dayakla öldürüldü, daha sonra cesedi bulunan diğer bir köylünün ise adı açıklanmadı. Bir de olay yerinde bulunan diğer bir kız çocuğu yaralandı. Olayda kaybolan başka köylüler de var.

Cesetler bu şekilde yakıldık-tan sonra toprağa gömülüyor. Yanmış bir kol ve bacak ise dışarıda unutuluyor. Yoncalı köylüleri, yanık ceset parçalarını kanıt göstererek dava açtılar. Olay, iğrenç olarak değerlendirilerek, büyük nefretle karşılandı.

Türk ordusunun vahşeti kol geziyor. Sömürgeciler sıradan insanlarımızı, kadın-erkek yaş-

BERXWEDAN

ABONE FİŞİ

Adı, Soyadı:

Adres:

6 Aylık

Almanya içi:

DM 30

Almanya dışı:

DM 35

1 Yıllık

Almanya içi:

DM 60

Almanya dışı:

DM 70

Abone Hesap Numarası:

BfG. - Bonn

Konto Nr: 1205242100

BLZ: 38010111

Yazışma Adresi:

Feyka-Kurdistan

Postfach 1531

5300 Bonn 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yazışma adresine postalayınız.

BERXWEDAN OKUYUCULARI VE DAĞITICILARINA;

Gazetemiz Berxwedan'a abone olma, abone bulma kampanyasına güçlü katılım!

Gazetemizi en geniş çevrelere en erkenden ulaştırmak için gücümüzü seferber edelim!

Impressum:
Metin Özkan
Adlerstr. 7
2085 Quickborn

Yazışma Adresi:
Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Postfach: 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG. - Bonn
Konto Nr.: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya 3.00 \$
Avusturya 18.00 s.
Belçika 60.00 bfr.
Danimarka 8.00 dkr.
Fransa 6.00 ff.

Hollanda 3.00 hfl.
İngiltere 0.80 £
İsviçre 6.00 skr.
İsviçre 2.50 sfr.
Norveç 10.00 nkr.

TC'NİN KÜRDİSTAN'DAKİ KATLIAM GİRİŞİMLERİNE KARŞI PROTESTO EYLEMLERİ

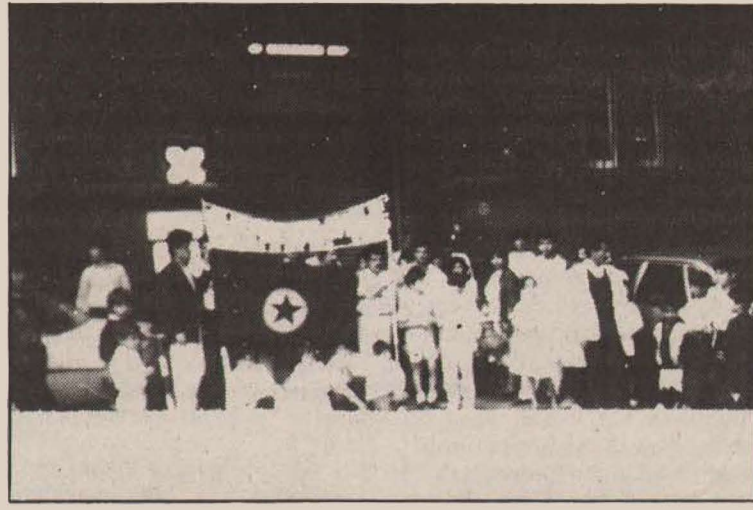
Baştarafı 1. sayfada lislerin engelleme girişimleri boşa çıkarıldı. Yetkililer, 6 saat süreyle eylemlerini sürdüren yurtseverlerin taleplerini kabul etmek zorunda kalarak, eylemin amacını B. Almanya İçişleri Bakanlığı'na, Uluslararası Af Örgütü'ne ve basın-yayın kuruluşlarına duyurdular. Eylem haberi basın ve yayında yer aldı.

KÖLN: ERNK taraftarı olan 50'ye yakın yurtsever bir grup, Köln Türk Konsoloslugu önünde gösteri eylemi gerçekleştirildi. Polislin eylemi dağıtma girişimi sonuçsuz kaldı. Ayrıca polis kimlik tespiti girişimini başlatmak isteyince, yurtseverler gösteriyi yürüyüşe dönüştürdüler. Böylelikle polise geri adım atıldı ve istemler de kabul ettirildi. 2,5 saat süren eylemde 700'e yakın bildiri dağıtıldı.

DORTMUND: Kadın ve çocukların da yer aldığı yaklaşık 50 kişilik bir Kürdistanlı grup Pamukbank Şubesi'ni işgal etti. Yurtseverler, eylem amaçlarını yazılı ve sözlü olarak yetkililere bildirdiler. Banka yetkilileri herhangi bir sorun çıkarmadan basın-yayını çağırıldılar. Eylem alanına gelen yerel televizyon 10 dakikalık çekim yaptı. Westfälische Rundschau ve Ruhr-Nachrichten gazetelerinden gelen muhabirler, eylem hakkında bilgi alarak fotoğraf çektiler, röportaj yaptılar. Eylem Köln Radyosu'na, Tercüman ve Hürriyet gazetelerine de bildirildi. 25.7.1989 günü 2,5 saat süren eylem, amacına ulaşarak sonuçlandı. Eylemi, WDR Radyosu birkaç kez Almanca ve bir kez de Türkçe yayın bölümünde duyurdu. Eylem Hürriyet gaze-

eylemin amacına ilişkin bilgi aldılar. Basın-yayın organları muhabirlerine Yoncalı köyünde öldürülüp yakılan köylülere ilişkin de bilgi verildi. Çevreden toplanan kalabalık önünde bankaya ait bir Atatürk panosu ve TC bayrağı parçalanıp yakıldı. Eylemin amacını bildiren bir bildiri de okunduktan sonra 4 saat süren eylem sonuçlandırıldı. Taz gazetesi, eylemci Kürt çocukların fotoğrafıyla birlikte eylemi haber olarak verdi.

STOCKHOLM: İsveç'in Stockholm şehrinde, 30'un üzerinde ERNK taraftarı bir grup yurtsever, 25.7.1989 günü BM bürosunu işgal etti. Eylemde, İsveççe Botanlı kadın, çocuk ve erkeklerin direnişini gösteren fotoğraflı bildiri dağıtıldı. Yetkililer, yurtsever eylemcilerin taleplerini kabul ederek, BM Genel Sekreteri'ne konuyla ilgili bilgiyi teleksle iletiler. İskandinav'ya yönelik yayın yapan merkezi radyo ile uzun bir söyleşi yapıldı. BM Genel Sekreteri'ne gönderilen metin bu radyodan da okundu. Stockholm'de yayın yapan radyo, eylem haberine genişçe yer verdi. Eylemin gerçekleştiği aynı binada bulunan Üçüncü Dünya Basın Merkezi'ne eylemin amacı, Kürdistan tarihi ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bugünkü düzeyi hakkında bilgi verildi. BM bürosu temsilcisi, Kürdistan'daki durumu BM'nin tüm büro ve şubelerine duyuracaklarını ve bundan sonra Kürdistan'la ilgili program da yapacaklarına ilişkin söz verdi. Eylem, güçlü bir şekilde kamuoyuna duyurularak, büyük bir başarıyla sonuçlandırıldı.

AACHEN CEZAEVİ ÖNÜNDE GÖSTERİ

50 kişilik ERNK taraftarı bir grup, 13.7.1989 günü, Aachen Cezaevi'nde tutuklu bulunan Kürt politikacı Mustafa Erbil'le görüşmek amacıyla bir gösteri eylemi yaptı.

Aralarında çocuk ve kadınların da bulunduğu yurtseverler, cezaevinin giriş kapısında oturarak sloganlar attılar. Ayrıca eylem amacını dile getiren bildirilerin de dağıtılması çevredeki kitlenin ilgisine yol açtı. Alman kitlenin eylemcilerin başında ilgiyle toplanması sonucu, yetkililer başta içine girdikleri duyarsızlığı bırakarak eyleme ilgilenmek zorunda kaldılar.

Cezaevi müdürü, savcılıktan

görüşme iznini alamadığını, dolayısıyla görüşürmenin mümkün olmadığını belirtince, yurtseverler taleplerinde ısrar ederek, eylemlerini sonuna kadar sürdüreceklerini belirttiler. Bunun üzerine, yetkililer bir kişiyi görüştürebileceklerini —Almanca olmak üzere— söylediler. Görüşme sırasında eylem daha da hareketlendirildi. Ayrıca yurtseverlerin diğer talepleri de yerine getirildi.

Eylem alanına gazeteciler de gelerek, eylemin amacına ilişkin bilgi topladılar. Daha sonra, eylem komitesi gazetecilerle bir de röportaj yaptı.

Eylem amacına ulaşarak sonuçlandı.

Stockholm'de ARGK ile dayanışma gecesi coşkulu geçti

15 Temmuz tarihinde Stockholm'de yapılan "ARGK ile Dayanışma Gecesi", İsveç devletinin gelenek haline gelen bas-kısı, teslimiyetçi-reformistlerin ve başı boş sürüşüne dönüşen anafor örgütlerin ittifakına, ortak anti propaganda ve bütün engellemelerine rağmen coşkulu geçti.

İsveç açısından ölü sezon olmasına ve işçi kesiminin tatilde olmasına rağmen 400'ü aşkın sloganlarla Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu ARGK'ye sahip çıktı, destek sundu, dayanışmasını göstererek 7000 kron da başışta bulundu.

Gece şehitlere saygı duruşuyla başladı. Daha sonra Koma Serxwebûn korusu ve Herekol Folklor Ekibinin gösterileriyle süren gecede, Hunerkom'a mensup ozanlar, yurtsever kitleyi oldukça coşturdular. Botan'ı, Ararat'ı, Cudi ve Dersim'i onlara yaşattılar. Daha sonra, milisliği teşhir eden tiyatro sahnelendi. Ve gece APO Hate Hilvanê türküsü eşliğinde salonda bulunan tüm yurtsever kitlenin halay çekmesiyle son buldu.

Tanışmak ve kaynaşmak için kır gezisi

(Viyana muhabiri) Avusturya-Viyana alanında KİB derneği 09.07.1989 tarihinde Viyana dışında "Kır gezisi" düzenlendi.

Kır gezisinin amacı, ulusal kurtuluş mücadelesini taniyan ve buna yakın olan taraftarların birbirleriyle kaynaşmaları ve tanışmalarının sağlanmasıydı.

Kır gezisine, 58 yurtsever katıldı. Sabah saat 10.00'da yola çıkılarak 11.00'de hedeflenen yere varıldı. Kır gezisi akşam saat 18.00'e kadar devam etti. Kır gezisindeki program, kitleyi istenilen düzeyde hoşnut kılarak, kişiler arasında kaynaşmayı sağladı. Program; kır gezisinden sorumlu arkadaşın güncel ve siyasi gelişmelere ilişkin konuşmasıyla başladı. Konuşmadan sonra yemekler yenildi; ardından da çay molası verildi. Çay molasından sonra, bilgi yarışması yapılarak, yarışma sonunda kazananlara hediyeleri verildi. Daha sonra davul-zurna eşliğinde kitlenin halay çekmesi oldukça güzel bir görünüm sağladı. En son olarak da çekiliş yapıldı ve çıkan hediyeler kitlenin ilgisini çekti.

14 Temmuz Ölüm Orucu Yıldönümünde seminerler

Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde 14 Temmuz Ölüm Orucu'nun yıldönümünde seminerler verildi. Yüzlerce Kürdistanlı'nın katıldığı seminerlerde, Ölüm Orucu direnişinin, ulusal kurtuluş mücadelemizdeki önemi anlatılarak, bu eylemde şehit düşen önderler anıldı.

ERNK TARAFTARLARI KÜRDİSTAN'I TANITTI

Reims muhabiri

DAYANIŞMA FESTİVALİ

09.07.89 günü, Fransa'nın Reims şehrine 20 km uzaklıktaki bir yerleşim alanında Fransız Komünist Partisi'nin düzenlediği festivale ERNK taraftarları da katılarak yayın sergisi (stand) açtılar.

Cephe bayrağı altında açılan stand, oldukça ilgi gördü. ERNK taraftarları Fransızca bildiri ve Kürdistan Dosyası dağıtarak, birçok Fransız demokratiyle tanışma olanağını buldular ve onları Kürdistan konusunda bilgilendirdiler.

Bir ara stand başına gelen bir sivil polis şunları söyledi: "Siz her alanda olduğu gibi, burada da örgütlüsünüz. Ama sorumlunuz kimdir, söylemiyorsunuz. Fakat ben sizi teker teker çağıracağım..."

SEÇİM FESTİ

Avrupa Parlamentosu seçimleri öncesinde Fransız Komün-

nist Partisi'nin düzenlediği "seçim festi"ne ERNK taraftarları da katıldı. 2 gün süren feste ERNK taraftarları yayın standı açtılar. Yayın sergisi büyük ilgi gördü. Standı, alanın Belediye Başkanı da ziyaret etti. Kürdistan'la ilgili yayınların çok ilgisini çektiğini belirten komünist Belediye Başkanı, standın başındaki yurtseverleri kutladı ve Fransızca "Kürdistan Dosyası dergisine abone oldu.

Festin ikinci gününde FKP sekreteri bir konuşma yaptı. Daha sonra Belediye Başkanı Reysier, FKP Sekreteri Andre La Jainie'yi birlikte getirerek ikinci defa standı ziyaret etti ve onu ERNK taraftarlarıyla tanıştırdı. FKP Sekreteri, kendisine Fransızca yayınları veren ERNK'li yurtseverlere teşekkür ederek, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini candan desteklediğini ve başarılar dilediğini belirtti. Ve bu konuda yapabileceği yardımları yerine getireceğini söyledi.

tesinde yer aldı.

HAMBURG: 27.7.1989 günü, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 80'e yakın Kürdistanlı yurtsever bir grup Türkiye Ziraat Bankası'nı işgal etti. Eylem alanına Günaydın, Tercüman, Taz, DPA, NDR ve DDA basın-yayın organları gelerek,

VİYANA: Kadın ve çocukların da içinde bulunduğu 50'ye yakın Kürdistanlı yurtsever, 25.07.1989 günü SPÖ (Avusturya Sosyalist Partisi) binasını işgal etti. Eylem amacına ulaşarak başarıyla sonuçlandı. Avusturya basını da eylemi haber olarak verdi.

PAZARCİK'TA DÜŞMAN OYUNLARI

Pazarcık alanında, yeniden Partimize katılımın gerçekleşmesi ve Ordumuzun güçlenmesi ile birlikte, TC bu alana tekrar kümelenmeye başlayarak, eskimiş politikasını sürdürmek istiyor. Bu alandaki tüm halkımızın uyanık olması gerekiyor. Düşmanın bu politikası boşa çıkarılmalıdır.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin son dönemlerde hareketlenmesiyle birlikte, düşman oyunları da hızlandı. Örneğin, Pazarlık'ın Turunçlu köyüne bir taksi ile 3 kontr-gerilla elemanı ve 1 ajan gelerek, ARGK gerillalarının kılığı altında, "Biz PKK'liyiz" deyip köylüleri köy meydanına topluyorlar. Daha sonra köyden ayrılıp gidiyorlar. Aradan bir gün geçtikten sonra köy basılıyor. Tüm köylüler toplatılarak, "Terörist Apocular köyünüze geliyorlarmış. Ama siz ihbar etmiyorsunuz" denilerek, olmadık küfürler yapılıyor ve hakaretlerde bulunuluyor. Operasyon birliği komutanı, küfürler arasında, "Demek ki teröristleri besliyorsunuz. Teröristler bir daha geldiğinde ihbar etmezseniz, o zaman halinizi görürsünüz. Hepiniz teröristsiniz" diyerek, 70 kişinin tutuklanmasını istiyor. Tutuklanan bu 70 köylü, askeri arabalara doldurularak Pazarlık'a götürülüyor. Pazarlık'ta ifadeleri alındıktan sonra 16'sı Maraş'a götürülüyor, geri kalanlar ise serbest bırakılıyor. Yapılan sorgulama sonucu herhangi bir bilgi alınamayınca bunları da serbest bırakıyorlar.

Sömürgeci birlikler bu oyunlarını sürdürüyorlar. Yine ARGK gerillalarının kılığına bürünerek Turunçlu köyüne gidiyorlar. Köye girer girmez elektrikler de kesiliyor. Kendilerini PKK'li olarak tanıtip, yemek vb. gibi ihtiyaçlarının karşılanmasını ve yardımcı olunmasını istiyorlar. Ayrıca şehit düşen Abbas YELOCAĞI'nın babasıyla konuşarak, O'nun arkadaşları olduklarını söylüyorlar. Bu sözde gerillalar köyü terk ettiklerinde, şüphelenen köylüler onları takip ediyorlar. Köylüler, onların köyün dışında askeri arabalara bindiklerini görüyorlar. O zaman bunların da gerilla olmadıklarını anlıyorlar.

Bu olayın ardından bir gün geçtikten sonra, gelip Abbas YELOCAĞI yoldaşın babasını alıp götürüyorlar. Halen de bir haber yok.

Pazarlık'ta ihbarcılarının ve MİT elemanlarının cezalandırılması, düşman, halk üzerindeki baskılarına gerekçe yapıyor. Burada düşmanın gücü hazır bekliyor. Pazarlık'a bağlı Cennetpınar, Bayramgazi ve Akdemir köylerinin üçgeninde düşman güçleri konuşlanmış du-

rumda. Bölge halkını da çeşitli biçimlerde rahatsız ediyorlar, yiyecek-giyecek ihtiyaçlarının da karşılanması için yalvarıyorlar. Bölge halkı tavrını ulusal kurtuluş mücadelesinden yana koyuyor.

Tercüman gazetesi, geçen aylarda, "PKK ekmek avında" başlıklı bir haber veriyordu. Oysa aç olan, ekmek avında olan "mehmetçik"tir. Adı geçen üç köyün arasında konuşlanan askerler sefil duruma düşmüşler-

dir. Açlıklarını gidermek için, hırsızlık yapıyorlar; ama bunun faturasını da halka çıkarıyorlar.

Bölgedeki halk, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'na (ARGK) maddi-manevi yardımda bulunuyor. Ordumuza katılımlar oluyor. Biz gençlerin de ARGK saflarına katılmaktan ve savaşmaktan başka seçeneğimiz yoktur.

Arau'dan Ali Haydar

BEN PKK'YİM

Ufacık bir tohumdum,
Sulandı köküm kızılkanla.
Yıllar geçti aradan,
Acı, hasret, zulüm ve feryatlarla
büyüdüm gül veren ağaca dönüştüm.
Yeni bir devir açtım
tertemiz tarih sayfasında.
Alışık değildim köleliğe
almıştım fidanımı anam Medya'dan
suyum olan kanımı Hakilerden.
Kulaklarım çınlıyor
anamın zılgıtlarından, dağlanmış yüreğim
esir düşenlerin feryatlarından.
Sus evlat....
ağlama...
sana gülmek yaraşır
köle değilsin.
Babandır ortadaki gülüm
dikensiz ve kızıl gül.
Sana nasihat eder;
devral benden düşen silahı
davran daha yolun çok uzun...
Çektiler saçlarından anam Medya'nın
kuruttular göz pınarlarını bacılarımın.
Ferhat, Necmi, Eşref ve Mahmut'umu
yaktılar gülümün bu tomurcuklarını
Kurusun bu ağaç diye.
Kanat geldi bana
Mazlum'un üç kibrit çöpü.
biri sağ, biri sol ve diğeri
gövdem oldu.
Mazlum'un üç kibrit çöpü.
Agit boşalttı kanını
Kök salayım diye yeniden
Boşalttıkça kanını,
büyüdüm Agit'in yıllara varan hasretiyle,
özlemiyle ve öfkesiyle.
Şimdi daha gür oldu
kök saçaklarım.
Güllerim solmaz
var hepsinde bir damla
Agit'in kanı.
Büyüdüm de unutmadım Gabar'ımı.
Kibrit çöplerini gözyaşları içinde
anam ekti Gabar'a.
Agit verdi kanını karda.
Gabar'ımın rengi değişti,
taşıyordu öfkesi bir volkan gibi.
En çorak topraklarıyla
köklerini uzattı.
Büyüyeyim de onun öfkesini
dile getireyim diye.
Büyüdüm dağları aştım,
büyüdüm ovalara taşım.
Bağ, bayır ve insan duydu beni
ÇÜNKÜ BEN PKK'YİM.

Arin

Yurtseverler, yoldaşlar

Sömürgeci Türk devletinin birer mal, birer köle gibi dünyanı dört bir tarafına sürdüğü ve kapitalist sistemin bir halkası olarak yaşamaya zorladığı bizlerin buralara gelişinin temelinde, kapitalist sistemin girdiği çıkmaz sonucu oluşan kötü ekonomik ve siyasal baskıdır. Ki, bu baskı 1980 askeri cuntasından sonra özellikle Kürt halkı üzerinde yoğunlaştırılmış ve Kürt halkının dünyanı dört tarafına akın akın gitmesine sebep olmuştur. Bunun temelinde, Kürdistan'ı Kürtlerden arındırma politikası vardır. Bizler kötü ortamlarda, ağır iş kollarında çalıştı-

rılmış; bununla da kalınmamış, kapitalist sistemin çözemediği işsizlik, konut sıkıntısı gibi konularda sebep ve hedef olarak bizler gösterilmişiz, gösterileceğiz de. Böylece bizler istenmeyen kişiler haline getirildik. Ağır işlerde çalışan insanlarımız 4-5 sene gibi kısa bir sürede ağır hastalıklara yakalanmışız; genç, diri, atik insanlarımız çaptan düşürülmüş, ne istediğini, ne yapacağını ne olacağını bile anlayamayan kişiler haline getirildiler. Buna Kürdistan'ın taşının, toprağının, suyunun öz-

lemi de eklenince dayanılmaz bir hal almıştır. İnsanlarımız 30-40'ında kalp krizi, ülser, felç, bel hastalıkları gibi tiksindirici hastalıkların pençesine düşmüşlerdir. Bizler ırkçıların hedefi olurken, "pis yabancılar" gibi aşağılayıcı hakaretlerle karşı karşıya kaldık. KAWA'nın Newroz ruhunu; Marksizm, Leninizmi ve APO'nun aydınlatan önderliğini kendimize rehber olarak alalım.
Hedefimiz özgür, birleşik, sosyalist Kürdistan olsun!

Kopenhag'dan bir yurtsever Kürt genci S.Ç.

7. ağu. ta. - 89.

Değerli yigit halkım.
Vatanımızı kurtarmak, bir Kürdistanı yaratmak için PKK'nın Silahlı Kurtuluş - kuvvetlerince - ARGK - nin girişmiş olduğu 15. ağustos 1984 kutucu ferih hamlesi hepimize kutlu olsun.
Unutuyorum ki çok yakında bir zafer bayrağı olarak kutlanacağız.
Gelecek 15 ağustosta daha güzel bir kutlamada buluşmak ümidiyle.
Devrimci Selamlar.
R.

Fransız devletinin mücadelemize yönelik sinsi oyunları

Kendi sözde demokrasisiyle övünen Fransız devleti, Kürdistanlı emekçiler üzerindeki baskılarını sürdürüyor. Bu uygulamaları, Alman emperyalizminin Kürdistanlı yurtseverlere yönelik yaptıklarından farklı değildir.

Fransız emperyalizmi, Kürdistan halkına karşı bir ikiye bölme politikası içerisindedir. Bir yandan Kürt halkına dost görünürken, diğer yandan Kürt halkının yaşamına kasteden TC ve Irak rejimi gibi güçlere önemli düzeyde destek veriyor. Halepçekatiyamında kullanılan kimyasal gazda, bizzat Fransız emperyalizminin payı vardır. TC'ye napalm bombaları ve zırhlı helikopterleri veren güçlerden biri yine Fransız emperyalizmidir. Dolayısıyla sömürgeci güçler, Kürt halkına karşı savaşta, Fransız devletinin yardımlarından güç kazanıyorlar.

Son dönemlerde tek tek Kürdistanlı yurtseverler ve aileler sorguya çekiliyorlar. Fransız devleti, bu uygulamasında TC sömürgeciliği ve Alman emperyalizmi gibi kendi yasalarını çiğnemektedir.

Temmuz ayı içerisinde, bir yurtsever kimlik kontrolü adı altında sorguya alındı. Polisliğin böyle bir yetkisi olmasına rağmen, bu yöntemle başvuruldu.

Bu sorgu esnasında, polislin sorduğu sorular ve aldığı bazı cevaplar şöyle:

"Sen PKK militanısın."

Yurtsever:

"Hayır. militan değilim.

ERNK taraftarıyım. Ve PKK Avrupa'da değildir. Kürdistan

dağlarında sizin müttetifiniz TC'ye darbeler indirmektedir."

"PKK terörist bir örgüttür. Rahat durmuyor; her tarafta adam öldürüp cinayet işliyor. PKK'den uzak dur. İlişkiyi kes, son kez söylüyorum."

"30 milyonluk halkı terörist göstermeye hakkın yok. Eğer 3-5 yaşındaki çocuğu dahi terörist ilan ediyorsan; sen teröristsin."

"ERNK, PKK'nin bir koludur. ERNK'nin amacı nedir? PKK nerededir; sorumluları kimlerdir? Varsa adreslerini bize ver. Ya da ERNK'nin sorumlularının isimlerini ve adreslerini biliyorsan, bize ver. Nerede toplanıyorsunuz? Toplandığınız yerin adresi nerede?"

"PKK'nin sorumluları Avrupa'da yoktur. ERNK dersen, milyonluk halktır. Tüm dünyaya yayılmışlar. Avrupa'da, Ortadoğu'da; her yerde. Ve size uşaklık yapanlar dışında diğer halk kesimi PKK'nin arkasındadır. Hiçbir sorumluyu, varsa da tanımlıyorum. Ne isimlerini ve ne de adreslerini. Yalnız size bir şey söyleyeyim: TC de, bir yurtseveri yakalayıp sorguya aldığı anda, işkenceye çektiğinde, sizin sorduğunuz soruların aynısını soruyor. Bu şekilde tek tek kişileri sorguya çekerek ajanlaştırmaya çaba sarfediyor."

Bu konuda, bütün dünya kamuoyunun dikkatini bu çirkin emellere karşı sessiz kalmamaya ve tüm yurtseverleri duyarlı olmaya çağırıyorum.

Paris'ten bir yurtsever

Yaşayacaksın Kürdistan!..

Sen kalbimizde
Sen yüreğimizde
Bütün umutlar senin için
Yaşayacaksın! Yaşayacaksın!
Medlerden bu yana
Perslerle, Asurlarla savaşın
Yaşattın varlığını sen
Yaşayacaksın! Yaşayacaksın!

Geleceğin umutlu
Yaşayacaksın! Yaşayacaksın!
Senin varlığını
Yaşatacağız biz
Mazlumların, Hayrilerin...
yolunda
Yaşatacağız/Yaşatacağsın
Kürdistan

Mazin tertemiz
Tarihin şanlı

Paris'ten G.İ

KÜRDİSTAN'DAN İZLENİMLER

Ben bir yurtsever olarak, ülkedeki izlenimlerimi gazetemiz Berxwedan aracılığıyla halkımıza duyurmak istiyorum.

Bu yılki iznimi Diyarbakır, Dersim, Elazığ ve Bingöl'de geçirdim. Buralarda karşılaştığım durumu; halkın ulusal kurtuluş güçlerine bağlılığını ve Türk sömürgeciliğinin içine düştüğü acizliği aktarmayı bir yurtseverlik görevi olarak görüyorum.

Uzun bir yoleluktan sonra Kürdistan topraklarına girmiştim. Engin dağları, dolambaçlı yolları ve esen serin rüzgarı insanı bazen duygulandırıyor ve bazen de intikam ruhuyla dolduruyordu. Kürdistan yollarında Türk sömürgeciliğinin askeri komandoları ve polis güçleri vardı. Yol kenarlarında sık sık karakolları görmek mümkün. Yollarda sürekli durdurup para koparmaya çalışıyorlar. Harput'u geçtikten sonra, Türk devletinin askeri gücünün daha da yoğunlaştığı görülür. Bununla kendilerinin "güçlü" olduklarını ve "korkmadıklarını"; aynı zamanda da ne kadar barbar olduklarını göstermek istiyorlar.

Dersim'e gittiğimde, eylemlerin olduğu; ARGK güçleri ile sömürgeci güçler arasında çatışmaların yoğunlaştığı dönemdi. Bu eylemler, Dersim'de 1989 Bahar Atılımı'nın başlangıcı olacaktı. Dersim'in engin dağlarına bakarken, gerillaların bu dağların eteklerindeki ormanlıklarda olabileceklerini düşündüm. Ve kendi kendime "dikkatli baksam acaba onları görür müyüm" diye soruyordum.

Oğle saatlerine doğru bir akrabama gittim. Onun düşüncelerini alıp Dersim'de durum nasıl olduğunu öğrenmek istedim. Düşmanın gücü ve gerillalar hakkında bilgi vermeye çalıştı. "İşte, sokakta gördüğün bu sakallı insanlar özel istihbarat elemanları ve komandolardır. Yakında 1 Mayıs var. Bunun için sürekli dolaşıyorlar" diyordu.

Kendisine "Daha önceleri bu kadar yoğun değiller miydi" diye sordum.

"Bunlar, Malatya ve Elazığ'dan gelen takviye güçtür. Dersim'de zaten çocuk başına 3 sömürgeci asker düşüyor. Bu da yetmiyor; sürekli takviye güç gönderiliyor. Geçtiğimiz hafta Xıran Vadisi'nde bir çatışmada meydana geldi. Bu çatışmada düşmana ağır darbe vuruldu. Bunun üzerine, sömürgeci güçler havadan benzin dökerek çatışma alanındaki ormanları yaktılar. Bu durum halkın tepkisini çekti. Köy heyeti ile il encümenleri toplanıp merkeze giderek, devletin kendi ormanlarını yakma hakkına sahip olup olmadığını öğrenmek istediler." dedi.

Halk arasındaki kanıya göre, bu tür olaylar devletin acizliğinden kaynaklanıyor. "Düşman ulusal kurtuluşçu güçlerle başa çıkamıyor; sürekli darbe yiyor. Ve ormanlarımızı yakmakla kendisinin güçlü olduğunu göstermek istiyor" şeklinde olay üzerinde yorumlar yapıyor.

Dersim'de karşılaştığım ikinci olay, Dersim'e bağlı kazalarda, üzerlerinde "Yaşasın 1

Mayıs-Bijl Gulan!", "Bijl PKK-ERNK-ARGK!" ve "Bijl Serok APO!" sloganlarının yazılı olduğu pullamanın yapılmış olmasıydı. Bunu gören düşman askerleri, ellerine fırçalar alıp nerede pullama yapılmışsa, oralara gidip pullamaları karalayarak kapatıyorlardı. Bir de, bu pullamalar nedeniyle köylüler sorguya çekiliyordu. Ancak köylülerin verdiği cevap net olmuştur: "Siz başa çıkamıyorsunuz, bizden ne istiyorsunuz?"

1 Mayıs günü, düşmanın tüm engelleme çabalarına rağmen, dağlarda ve Dersim-Harpur karayolunda ateşler yakıldı. Dörtbeş yerde aynı gün ateşin yakılması düşmanı hayli tedirgin etmişti. Düşmanın hemen ateşi söndürmeye cesareti de yoktu.

Bu eylemlerin ardından peşpeşe eylemler gelişti. Bunlardan biri Çiçekli eylemiydi. Bu eylemde ARGK gerillaları, düş-

nun özel tim, MİT, askeri komando elemanları bulunuyor. Sokakta iki kişinin konuşmasından bile şüpheleniyorlar. Her tarafta hazır bulunuyorlar. Bir yerde oturup konuştuğun zaman, yanındaki sandalyede oturan kişinin ihbarcı olmadığını malum?

ARGK gerillaları, düşman birlikleriyle girdikleri çatışmalarda başarı göstererek, onlara ağır darbeler vuruyorlar. Ve düşmanın ağır darbe aldığı günlerde, halkta büyük coşku yaşanıyor. Düşmanın yaşadığı acizliği halk biliyor. Örneğin; sabah operasyona çıkan düşman birlikleri, akşama doğru tükenmiş bir vaziyette dönüyorlar. Her seferinde ya kayıp veriyorlar, ya da hiçbir şey yapmadan geri dönüyorlar.

Dersim'de bir süre kaldıktan sonra Diyarbakır'a geçtim. Diyarbakır'da üniversitede okuyan bir arkadaşımı görmeye

Dersim...

man gücünün bulunduğu bir karakola baskın düzenliyorlar. 9 düşman askerinin öldürüldüğü belirtiliyordu. Ancak bu eylem haber olarak verilmeyip gizlenmek istendi. Herşeye rağmen, gizlenmek istenen diğer eylemler gibi, bu eylem de halk arasında coşkuyla konuşuluyordu.

Bu süre içerisinde dördüncü bir eylem de Zaxko ormanında oldu. ARGK gerillalarının daha önce barındıkları bir sığınacağı bulan düşman, burayı şahin adlı savaş uçakları eşliğinde top ateşine tuttu.

Dersim'de eylemlerin bu şekilde yoğunlaşmasıyla birlikte halk arasında ulusal kurtuluşçu propagandanın geliştiğini ve ARGK güçlerine kitle desteğinin arttığını da belirtmek gerekir.

Tanık olduğum bir diğer olaya değinmek istiyorum.

Dersim'in M... kazasında berberde bir arkadaşla konuşurken; gelen bir asker kendi kendine kızgınlıkla söylenip yakınıyordu. Berber kendisine, "Niye o denli yakınıyorsun" diye sorduğunda şunları söyledi:

"Kardeşim bu adamların Kürdistan'ını versinler. Ne yapacaklar bu dağlarda? Bu dağlarda ot bitmez. İlle de ölecek miyiz yani?"

Karadeniz şivesiyle içini döktüyordu. Her halinden bitip-tükendiği belliydi. Kendi ağzıyla itiraf ediyordu zaten.

Düşmanın, Dersim'de halk saflarını parçalamak için uyguladığı politika aşiretler arasında çelişkileri derinleştirmek temelindedir. Ancak ARGK güçleri, düşmanın bu politikasını yerle bir etmiş durumdadır.

Dersim merkezinde, düşma-

gittim. Bu arkadaşımın birkaç gün kaldım. Beni oradaki duruma ilişkin bilgilendirerek, öğrenci-geçmişin büyük kesiminin gelişen mücadeleyi desteklediğini ve katkıda bulunmak için çaba gösterdiğini söyledi. Kırsal kesimde halkın ulusal kurtuluş mücadelesiyle ilişkide olduğunu, öğrencilerin bazı çıkışlar yaptığını ve buna karşılık düşmanın da Diyarbakır'da ajan yapı örgütlemek için yoğun uğraş içinde olduğunu belirtti. Diyarbakır'daki bu uygulama da Dersim'dekin bir benzeridir. Amaç, halkı birbirinden şüphelendirmektir.

Ülkedeki tüm gelişmeleri izah edip aktaramadığımı üzülerek belirtmek isterim. Ulusal kurtuluş mücadelemiz halk saflarında sağlam bir temel yaratmıştır. Kürt işçisi, köylüsü, genci, ihtiyarı, kadın ve çocuğu "Koma Gel" (Halk Komiteleri) etrafında örgütlenerek savaşmaktadır.

Ülkesinden binlerce kilometre uzaklıkta yaşamakta olan tüm Kürdistanlılara seslenmek istiyorum:

Ülkede gelişmekte olan mücadelenin sesine karşı sessiz kalmayalım. Biz de bulunduğumuz alanda, ülke mücadelesinin sesine kulak verelim. Ülkedeki mücadele "Bir parça özgür vatan toprağına" doğru giderken, biz Avrupa'da bulunan yurtseverlere de görevler düşmektedir. Bu görevlerimiz sahip çıkarak, mücadeleye tüm desteğimizi sunalım.

Tüm yurtsever, demokrat ve devrimcilerle selamlarımı iletirim.

Köln'den bir yurtsever

Z...

Arnheim muhabirimiz Kürdistan'ı Kürdistanlı bir anaya anlattırdı.

"Artık çocuklar da Beton Misto'dan nefret ediyorlar"

□ Avrupa'ya ne zaman geldiniz?

□ 3 haftadır gelmişim.

□ Kaç yaşındasınız? Kürdistan ile Avrupa arasında ne gibi farklar gördünüz?

□ Ben 60 yaşındayım. Bizim ülkemiz insan ülkesidir; saygı ve sevginin olduğu yerdir. Bir sorunun, ihtiyacın olursa komşudan yardım görürsün. Avrupa'da sevgi-saygı nedir bilmiyorlar. Bu, Kürdistanlıları da etkiliyor. Ama sevindirici gördüğüm bir şey de var: Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinden etkilenen ERNK taraftarları, Avrupa'nın yozlaştırma politikasından etkilenmemişler. Bu benim dikkatimi çekti.

Ülkemizin yalnız insanları değil, doğası da çok güzel. Avrupa'ya göre cennettir. Çünkü ülkemizde 4 mevsim de yaşanıyor. Ama ben Avrupa'ya geldiğimde hangi mevsimde olduğumu şaşırdım.

□ Kürdistan'da PKK mücadele veriyor. Siz bu mücadeleyi nasıl görüyorsunuz?

□ PKK mücadelesi çok doğrudur. Bazı kişiler, "kan dökülüyor" diyorlar. Bunu diyenler, alçak kişilerdir. Hiçbir ülke, hele yeryüzü cenneti olan Kürdistan savaşı kurtulamaz. PKK mücadelesi, Kürdistan halkı için tek kurtuluş yoludur. Bazı yaşlı gericiler olmasaydı, ülkemiz tez kurtulurdu.

□ PKK'nin mücadelesi Kürdistan'da önemli gelişmeler yarattı. Buna karşı düşmanın tavrı nedir?

□ Elbette, Kürdistan'da PKK gelişmelere yol açtı. Hemen hemen tüm Kürdistan halkı bu mücadeleye destek veriyor. Tabii, TC bundan çok rahatsız oluyor. Ve bundan ötürü Kürdistan halkı üzerine daha fazla gidiyor. Onu mücadeleden koparmak için ne gerekiyorsa öyle yapıyor. Geceleri arama yapıyor, köy korucularıyla "böl-yönet" politikasını devreye sokuyor. Şimdi eskisi gibi açıktan değil, dolaylı yollardan baskı uyguluyor. Baskılarını gizli yürütüyor.

□ Çatışmalarda PKK mi, yoksa düşman mı çok kayıp veriyor? Ve bu kayıplar halka nasıl yansıtılıyor?

□ PKK'liler çok az kayıp veriyor. Bu kayıplar da, PKK savaşçılarının yiğitçe ve cesaretle düşmanın üzerine yürümelerinden kaynaklanıyor. Kürdistan halkı mücadeleye sahip çıkıyor ve savaşçıları da çok seviyor. Fakat bizim arkadaşlar şehit düşünce, düşman sayıyı çok abartıyor. Örneğin 1 PKK'li şehit düşüyor, düşman "10 Apocu öldürüldü" biçiminde basınına yansıtıyor.

Düşmanın kayıplarını ise TC basınından öğrenemiyoruz. Çünkü hep yanlış veriliyor. Halk bunu biliyor. Bu nedenle kendisi olayın durumunu araştırıyor.

□ Kürdistan halkına önderlik eden PKK kadrolarına bir öneriniz var mıdır?

□ PKK kadroları görevlerini tam yapıyorlar. Tüm Kürdistan halkını bilinçlendirmiş, birleştirmişler. Bölgecilik ve mezhepçilik ortadan kaldırılmış durumda. En önemlisi, PKK, TC'den Kürdistan halkının intikamını alıyor.

□ Ya Avrupa'daki Kürdistanlı emekçilere, Berxwedan aracılığıyla duyurmak istediğiniz bir mesajınız var mıdır?

□ Avrupa'daki emekçiler PKK mücadelesi sayesinde kişiliklerini kaybetmemişlerdir. Onun için PKK'ye tezden yetişip düşmana karşı mücadele etmelidirler.

Kürdistan'da güzel bir olay yaşandı. 6-7 yaşlarındaki bir çocuk eline taş alıp fırlatarak Misto'nun (M. Kemal) heykelini kırdı. Bunu gören polisler çocuğa kızarak, "Kim böyle yapmanı istedi" diye sormuşlar. Çocuk, "Ben o heykeli sevmedim, onun için taş attım. Kimse bana, öyle yap demedi" cevabını vermiş. Çocuğa inanmayan polisler, "Nasıl kırdın bakalım, bize de göster" diyorlar. Çocuk bunun üzerine yine eline taş alarak diğer bir heykele atıp kırıyor. Polisler, herhangi bir sır alamayınca, çocuğa kızıp onu salıveriyorlar.

Bu örnekle şunu demek istiyorum: Mücadeleye artık çocuklar da sahip çıkıyorlar. Ve dedelerimizin katili Beton Misto'dan nefret ediyorlar.

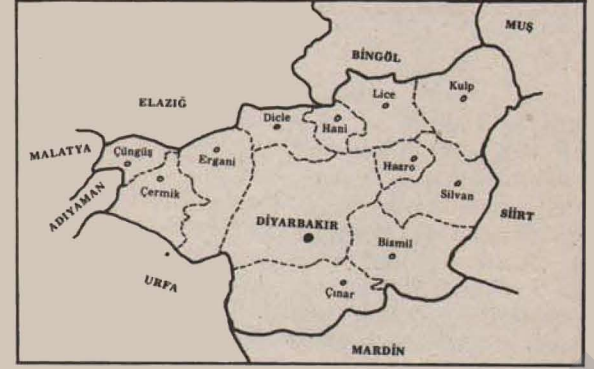
Tüm Kürdistanlılara selam eder, mücadelelerinde başarılar dilerim.

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

Geçmişin ticaret merkezi, günümüzün direniş kaleşi

A M E D

(Diyarbakır)

KISA TARİHÇESİ

Diyarbakır beldemiz, tarihi boyunca uygarlıklar için oynadığı merkezi rolden ötürü, Ortadoğu'nun tanınmış şehirlerinden biridir. İpek Yolu'nun Diyarbakır'dan geçmesi ve ticaret kervanlarının konaklama merkezi olması, onu daha bir ünlendirmiştir. Diyarbakır bu coğrafik konumu yanında, bir de isyanlarda merkezi üs rolünü oynamakta ve kuşaktan kuşağa destansı direnişlere sahne olmakla da tanınan bir beldemizdir. Ayrıca kurulduğu toprak parçası, Kürdistan bütünü'nün ortalarında yer almaktadır. Diyarbakır, oynadığı tarihsel rollerden ötürü, halkımız arasında "Paytaht" (başkent) olarak anılmaya hak kazanmıştır.

Günümüzde ise Diyarbakır, direniş kaleşi olarak anılmaktadır. Diyarbakır denilince, Saygonları aratmayan zindanları; zindanları denilince de **Mazlum, Kemal ve Hayri** gibi önderlerin tarihsel direnişleri akla gelir. Kürt insanı, artık bunlarsız bir Diyarbakır'ı düşünmemektedir.

Diyarbakır beldemizin tarihi, oldukça eskilere dayanır. Önemli bir kent olduğu için, birçok arkeolog çeşitli kazılarda, yazılı tarih öncesi Diyarbakır tarihini ortaya çıkarmaya çalışmıştır. Tarihi kronolojisi M.Ö. 7250 yılından başlar. 9000 yıllık tarihe sahip olarak, en eski yerleşim alanlarından biridir.

Diyarbakır'ı ilk yerleşim alanı olarak kullanan halk Hurrilerdir Dicle ve Fırat ırmaklarının suladıkları mıntıkaya yerleşmişlerdir. Şimdiki Diyarbakır beldesini içine alan toprak parçasını yerleşim alanına dönüştürmüşlerdir. M.Ö. 1200 yıllarında bu topraklara yerleşen Hurriler, 1200'ün ortalarında Hurri ve Mitanni olarak 2 siyasal birliğe ayrılırlar.

M.Ö. 14. yüzyılın sonlarında, bölgede Asurlular bir güç olarak ortaya çıkarlar. Bölgedeki Mitanni-Hurri egemenliğine son verirler ve yerleşim alanını kendi denetimlerine alırlar. Asurlular alanın tek hakimi olarak, egemenliklerini Urartuların gelip yerleşmesine kadar sürdürürler. Urartular, alana yerleştikten sonra egemenliklerini daha geniş topraklara yayarlar.

Daha sonraları üçüncü bir güç olarak İskitler bölgeye akın ederler. Asurlular, Urartular ve İskitler, farklı etkinlik düzeyleriyle birbirleriyle çatışma halinde egemenliklerini sürdürürler. Bir süre sonra da Kimmerler etkinlik göstermeye başlarlar. Bu güçler arasındaki savaşım birkaç yüzyıl

sürer. Uzun süren bu savaşım sonucu, Asurlular en etkin güç haline gelerek, bölgede güçlü bir imparatorluk kurarlar. Bu güçlü imparatorluğun ömrü, 612 yılında Keyaksar'ın kralı olduğu Medlerin Ninova'yı yakıp yıkmasına kadar sürer.

Medlerden sonra, bölgede daha birçok güç egemenliğini gerçekleştirir. Medlerden sonraki dönem, Perslerden başlayıp günümüze kadar birçok egemenliği yaşayarak, Türk sömürgeciliğine kadar dayanır.

Birçok uygarlığa sahne ol-

uyandıracak görünümündedir... Kentin bulunduğu tepenin dibinden Dicle'nin geçişi yöreye canlı bir güzellik, tarımsal servet ve yerel rahatlığın bir bileşimini sunar..."

William Heude (1817): "... Diyarbakır eskiden Amid olarak bilinirdi... Bu kente ilişkin, şimdikiye dek bilinmeyen az ayrıntı elde ettim. Bütün gece ve ertesi günün sabahı, bana rehberlik öneren bir Ermeni ile kenti dolaştım ve İstanbul da içinde olmak üzere tüm Müslüman kentlerinden daha iyi inşa edilmiş olduğunu gördüm..."

Diyarbakır

masından ötürü, Diyarbakır önemli ticaret ve sanat potansiyeline sahip bir kent olarak Kürdistan tarihinde yerini almıştır.

Diyarbakır, geçmişte ve günümüzde Kürdistan tarihinde en çok yer işgal eden bir rol sahibidir.

Bu konumundan ötürü Diyarbakır, birçok yabancı bilim adamı ve araştırmacının da ilgi konusu olmuştur. Bunlardan bazılarının, Diyarbakır'a ilişkin gözlemleri şöyledir:

Simeon (1608-1619, Polonyalı): "...Kente yaklaşınca gözümüze güzel bir sur ilişti. Kent, tarih boyunca olduğu gibi, bugün de bir din ve bilim merkezidir..."

J. S. Buckingham (1827): "...Diyarbakır, ilk bakışta çevresine hükmeden bir tepenin üstünde, hem konumu, hem de dış görünümü itibarıyla güçlü bir korumaya sahip olduğu izlenimini uyandırıyor; içindeki camii ve kuleler nedeniyle de zengin bir hava taşıyan, surlarla çevrili ve istihkam edilmiş bir kendir. Ortasında bulunduğu topraklar verimlidir. Uzakta, doğuda Kürdistan'a bakan dağlar bir yücelik duygusu

William Francis Ainsworth (1885): "... Diyarbakır, siyah volkanik bir kaya üzerinde, Dicle kıyısına kurulmuş, uzaklardan göz kamaştırıcı bir görüntüyle görünen büyük ve ticari bir kendir... Diyarbakır tarihi oldukça uzun ve karışıktır. Asurluların Ergani ve Dicle üzerinde bu bölgede yaşamış oldukları şüphe götürmez bir gerçektir. Bu nedenle, kentin kuruluşu çok eski tarihlerde olmuştur..."

Diyarbakır'ın tarihi, yirminci yüzyılda görkemli direnişlere, isyanlara sahne oldu. Diyarbakır, son yüzyılda gerçekleşen büyük Kürt isyanlarından biri olan Şeyh Sait İsyanında da önemli rol oynadı. Bu isyanın önderlerinden Şeyh Sait ve 47 arkadaşı yine Diyarbakır'da kurulan İstiklal Mahkemeleri'nde yargılanarak, 29 Haziran 1925'te burada kurulan darağaçlarına çekilip idam edildiler.

Diyarbakır, modern Kürdistan tarihine de, zindanlarındaki görkemli direnişlerle geçti. Ulusal kurtuluşçuluk olarak ifadesini bulan bu modern tarihin yaratıcısı, bugün Kürdistan'da bağımsız-

lık mücadelesini veren PKK'dır. Bu tarih, 1925 Şeyh Sait İsyanı'nda olduğu gibi, bir kez daha Diyarbakır'da katledilmek istendi. Türk sömürgeciliği tarafından, tarih tekerrür ettirilmeye çalışıldı. 1970'ler sonrasında başlatılan ulusal kurtuluşçu tarihin ileriye akışını önlemek için, Türk sömürgeciliği çağdışı saldırılara girişti. Binlerce devrimci-yurtsever Diyarbakır Cezaevi'ne dolduruldu. Devrimci tutsaklar üzerindeki baskı ve işkenceler öyle bir noktaya varındı ki, Diyarbakır'daki cezaevine "cezaevi" demek yetersiz ve tanımlayamayan bir deyim oldu. Buradaki cezaevi, hem de en korkuncundan bir zindana dönüştürüldü. Savaş esirlerinin teslim alınması, ihanet ettirilmeleri için gerekli tüm yöntemlere başvuruldu. Zindanlardan tüm toplum kesimlerine yayılması için bir teslimiyet dalgası geliştirilmek istendi. Zindanlarda ortaya çıkacak sonuç, tarihsel bir belirleyicilikte olacaktı. Direniş ve ihanet kıyasıya çatıştı. Tüm olanakları arkasına alan ihanete karşı, direniş ölümler pahasına yükseltildi. **Mazlum DOĞAN; Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ, Ferhat KURTAY** ve daha yüzlerce önder ve militanın kanı, direnişi, ihanete karşı galip getirerek, tarihi süreci ulusal kurtuluşun lehine dönüştürdü. Direnişin bu tarihsel zaferi, tarihin çok az tanık olduğu zor koşullarda gerçekleşebildi. Bu direniş Kürdistan ulusal kurtuluş tarihinde bir kilometre taşı oluyordu. Aynı şekilde, bu direnişin tarihselliği, ulusal kurtuluş tarihinin yenilmezliğini de kanıtlıyordu.

Bu zaferi kazanan çağdaş direniş sayesinde, Diyarbakır ağıtlara, türküler ve destanlara konu oldu. Diyarbakır, geçmiş tarihimizde kimi kez Kürt direnişinin kanla bastırıldığı şehir iken, bu kez direnişin kaleşi oldu. Yine kan döküldü, büyük önderler katledildi; ancak bu kez zaferin bedeli olarak. Bu nedenle, günümüzde Diyarbakır denilince, ulusal kurtuluşçu tarihimizden tarihsel önemdeki kesitler akla gelir.

Açık ki, Diyarbakır'ın bu konumu Türk sömürgeciliği için de büyük önem taşıyor. Özel Valiliğin burada her türlü yetkiyle ulusal kurtuluş mücadelemizin bastırılmasına yönelik konumlandırılması tesadüfi değildir. Türk sömürgeciliği geçmişte olduğu gibi günümüzde de Kürdistan'ı yok etme savaşında Diyarbakır'ı, bilinen konumundan ötürü merkez üs olarak seçiyor. Kuzey-Batı Kürdistan'ın ortasında yer alması ve Kürdistan'ın

ADI NEREDEN GELİYOR?

Diyarbakır'ın en eski adı, Asurlu tarihçilere ait kaynaklarda Amid veya Amed olarak geçer. Bu kaynaklar M.Ö. 1300 yılına aittir. Dolayısıyla bu tarih, Diyarbakır'ın ilk yerleşime açıldığı dönemdir de. Yunanca ve Latince kaynaklarda ise Amido ve Amida olarak geçer. Arap ordularının istilası sonrası kaynaklara göre de Amid ve Kara Amid'dir. Kara ekinin ise, kent mimarisinde kullanılan taşların renginden geldiği söylenir.

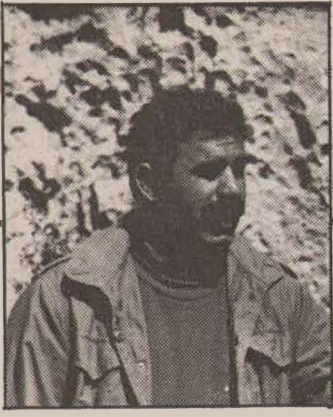
Başka bazı kaynaklarda, Diyarbakır adının, Arap akınları sırasında yöreye yerleşerek egemen olan Bekr adlı aşiretten geldiği belirtilir. Yani Diyar-Bekr (Bekr'in Diyan anlamında). Zamanla yöre halkı arasında Diyarbekir biçimini almıştır. Türk sömürgeciliği ise, Diyarbekir'in adını kendi diline uyarlayarak Diyarbakır'a dönüştürmüştür (1937).

Halk arasında yaygın adı Amed'dir.

birçok şehriyle direkt ulaşımına sahip olması sömürgeciler için avantajlar sunuyor. Sömürgecilerin özellikle Diyarbakır'ı merkez üs olarak seçmesi, onun zayıflığını ve Kürdistan'da patlak verebilecek olası isyanlardan büyük korku duyduğunu da gösteriyor. Sömürgeciliğin bu seçimi, uzun vadeli hesaplara dayanıyor. Çünkü, Diyarbakır'dan Kürdistan'ın her tarafına müdahale etmek daha olanaklıdır. Diyarbakır'da yalnız Türk sömürgeciliğinin üslenmesi yoktur; emperyalizmin ortak saldırı örgütü olan NATO'nun da üssü vardır. Demek ki, Diyarbakır sadece Kürdistan'a karşı değil, bütün bölge (Ortadoğu) halklarına karşı da bir savaş üssü haline getirilmiştir.

Her şeye rağmen, Kuzey-Batı Kürdistan'da işlemekte olan süreç, Diyarbakır'ın da düşman güçlerinden arındırılacağını ve gerçek sahiplerinin eline geçeceğini göstermektedir. Çünkü, "artık Diyarbakır'a uzanır tüm yollar..." Dağlarda gerillanın intikam eylemleri ve "sesleri var yollarda mahpusların." Büyük önderlerimiz, **Mazlum, Kemal ve Hayri** yoldaşlar şehit düştüler "zindanlarında Diyar-Bekir'in... Özgürlüğümüzün kanlı gelini Kürdistan için..."

SÜRECEK

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN değerlendiriyor

İdeolojik çizgimiz, bilimsel sosyalizmin yaratıcı ve ihtilalci çizgisidir

Partimiz, başından beri sosyalizmi kendi ülke gerçeğimize yaratıcı ve bağımsız bir temelde uygulamıştır. Bir dinden çıkıp diğer bir dine girme gibi, bir felsefeden çıkıp diğer bir felsefeye girme biçiminde de değil. Sosyalizmi temel almak ve onu gerçeklerimize göre uygulamak, toplumsal koşullarımızın değiştirilmesinde en bilimsel öğretiye duyulan bir özlemin sonucudur. Gerçekten dönemin koşulları gözönüne getirilirse, bu işe gözü kapalı bir inançla yaklaşamayacağı çok açıktır. Bu çizgiye önümüzdeki sorunu aydınlatmak, sağlam bir inceleme-araştırma yöntemine sahip olmak ve özellikle bunun dünya halklarının elinde iyi bir kurtuluş silahı olduğunu sıcağı sıcağına bildiğimiz için yaklaşım gösterilmiştir. Yine, eski, geri ideolojik yaklaşımların bizim toplumumuzun sorunlarını çözmeye güç getiremeyeceğini düşünerek sorunlarımızı açığa çıkarmada ve çözmeye en uygun olan bilimsel sosyalizm öğretisini seçtik.

Bildiğimiz gibi, büyük bir aydınlanma, öncelikle toplumsal sorunlarımızın tarihsel temelleriyle birlikte açığa çıkarılması, kurtuluş umudunun yaratılması, bunun derin bir tartışmaya yol açması, grupların her taraftan ortaya çıkması biçiminde yaratılmıştır. Daha sonra aydınlanma gruplarıyla yetinmeyerek, bunu topluma taşımamız ve hızla bir partiye yönelmeyi yapacak düzeyde kendimizi geliştirmemiz sözkonusudur.

Bu gelişmeler, başka ülkelerin pratiğinde onlarca yılda ancak yaratılabiliyordu. Bizde ise aynı gelişmelerin beş-on yıla sığdırılması gibi bir durum yaşanmıştır. Koşullarımız gereği böyle davranılmak durumunda kalmıştı. Daha sonra bizde bilimsel sosyalizm, resmi bir parti adı altında siyasal ve giderek askeri faaliyeti mümkün kılan bir hareket haline getirilmiştir. Bilimsel sosyalizm çok doğru saptamalar temelinde gerçeklerimizle kaynaştırılmıştır. Bu, Parti biçiminde somutlaşmadır ve her bilimsel öğretinin doğru uygulandığında sonuç çıkarması gibi, bizde de uygulama doğru olduğu için sonuçlarını hemen ortaya çıkarmıştır. Mevcut bütün sosyalist geçinen anlayışları geride bıraktık. Özellikle ulusal sorunu uygulamada, Türkiye sosyalizminin sosyal-şovenistliğini, ilkel milliyetçiliğin sosyalizm sahtekarlığını, sol maskeyle cilalanmasını hızla teşhir ve tecrit ettik.

Yaratıcı sosyalizmin bütün teorik belirlemelerini yüreklice ortaya koyduk; doğru örgüt aracına kavuşturduk, doğru eylem anlayışıyla sürdürdük. Sonuç, PKK'nin önder bir güç olarak kendini Kürdistan'da halkın en

otoriter, en kurtuluşçu kitlesel gücü haline getirmesidir. Uluslararası proletaryanın sağlam bir müfrezesi olmasıdır. Her türlü ideolojik sapmayı henüz kurtuluş yıllarında aştığı gibi; daha ileride büyük bir politik uyanışa yol açtı ve kitleleri coşkuyla mücadeleye kattı. Devlet daha bu yıllarda büyük bir akımın geliştiğini farketti ve bundan büyük bir ürküntü duydu. Partimiz daha ilanı yapar yapmaz, bunu farkeden düşman, rejimin sivil maskesini atarak her zaman taşıdığı askeri zırhını tamamen kuşandı.

Partimizin bu dönemde artık en büyük sorunu, hem ulusal kurtuluşa ve hem de sınıfsal kurtuluşa karşıtlık temelinde ortaya çıkan büyük bir faşist rejime karşı ayakta durma, hem bilimsel sosyalizmi ve hem de ulusal kurtuluşu geriletmemeye ve onu geliştirme savaşımını büyük bir azimle sürdürmek olmuştur.

Partimiz, direnmesini zindanda ve ülke dışında daha da geliştirerek öğretiye sağlam bir bağlılığı kanıtlamıştır. Yine bunun ancak halkın savaşıyla mümkün olduğunu, bundan vazgeçmemekle mümkün olduğunu teoride olduğu kadar, pratikte de kanıtlamış ve bildiğimiz bugünkü gelişmeleri sağlayabilmiştir. Dolayısıyla ülkemiz ve halkımızın içinde bulunduğu toplumsal duruma, bilimsel sosyalizmle yaklaşmanın doğruluğu kanıtlandığı gibi, ancak bununla devrimsel bir çıkışın mümkün olabileceği de ortaya çıkmıştır. Partimiz bunun ifadesidir.

Buradaki topluluğun büyük sorumlulukları var; bunlar ancak devrimci bilimle karşılanabilir. İşte bu da bilimsel sosyalizmin bizim toplumumuza uyarlanmasıdır. Şüphesiz henüz ulusal kurtuluşun geliştirilmesiyle uğraşyoruz. Yine bunun için sağlam bir partinin gelişmesiyle uğraşyoruz. Sağlam bir parti önderliğinde, sağlam bir halk savaşıyla ulusal kurtuluşa ulaşma; bunu kesintisiz bir toplumsal kurtuluşa, demokratik ve sosyalist bir toplumsal kurtuluşa dönüştürme, Partimizin temel programatik amacı olarak gerçekliğini sürdürmektedir. Uygulama düzeyi henüz sınırlıdır, ama yaratıcı bir tarzda bu uygulamayı yaşıyoruz. Bu anlatım, aynı zamanda Partimizin ideolojik doğrultusunun ne olduğunu daha iyi ortaya koyuyor. Partinin bilimsel-ideolojik doğrultusu her zamankinden daha fazla netleşerek toplum sorunlarının çözümünde anahtar olduğunu göstermiştir.

Partimizin sosyalist öğretiyi yaklaşımının, yerinde ve zamanında yapıldığı, sapmalardan fazla etkilenmediği ve sapmaya düşürülmediği kanıtlanmıştır. Özellikle özgüce dayanma ilkesinden taviz vermemenin, sosyalizmin yaratıcılığının en somut ifadesi olduğunu bir kez daha ortaya çıkarmıştır. Bu doğrultuyu, şüphesiz önümüzdeki dönemde daha da geliştirmek mümkündür. Basamaklı ve şematik bir tarzda

bu doğrultuya, bilimsel sosyalizm kılavuzluğuna ulaşılmamıştır. Bilimsel sosyalizm, yetmişlerde bir inceleme-araştırma düzeyinde ele alınırken, '80'lere doğru ise kitlelere açılmanın bir kılavuzuydu. 12 Eylül faşizmine karşı halk savaşını geliştirmenin kılavuzuydu. Farklı dönemlerin sorunlarına hep yaratıcı yaklaşılmaya çalışılmıştır.

Günümüzün ortaya çıkan karmaşık sorunlarına, sosyalist bilinci daha da derinleştirerek, sosyalist niteliği daha da yaygınlaştırarak daha güçlü yaklaşacağımız açıktır. Bu konuda ne geçmiş kazanımların inkarı doğrudur; ne de gelecekte yalnız bunlarla yetinip yaratıcı görevimizi bir tarafa bırakmak doğrudur. Gerek sosyalizmin uluslararası sorunlarına yaklaşımında ve gerekse ülkemizin sorunlarına yaklaşımında hep yaratıcılığı temel almak gerekiyor. Bu konuda baştan beri bize hakim olan, bağımsız düşünebilmedir. Şüphesiz sosyalizmin temel ilkelerine hep bağlıyız. Ama somut koşullara uygulamayı bağımsız gerçekleştirmeyi; dogmalardan, şemalardan uzak, kendini sürekli yorarak sorunları had safhaya varmadan açığa çıkarıp çözmeyi becermeliyiz.

Uluslararası sosyalizmin sorunlarına çözüm gücümüz ancak ülkemizde sosyalizme bir katkı yapmakla mümkündür. Enternasyonalizmde bu anlamda ülkemizdeki devrimin geliştirilmesidir. Ülkemizde devrimi geliştirmekle, Türkiye ve Ortadoğu devrimlerini geliştirmiş oluruz. Enternasyonalist olmak demek, uluslararası sorunlarda en üst düzeyde ahkam kesmek demek değildir. Bu konuda, "Sovyetler şyledir, Çin böyledir, Arnavutluk böyledir" demek de değildir. Enternasyonalist olmak demek, sosyalizmin yaratıcılığının, karınca kararınca da olsa kendi ülkemizde gelişmeye yol açtığını, her türlü burjuva ideolojisinden daha üstün bir biçimde uygulandığını ve başarı kazandığını göstermektir. Bu tutum en enternasyonalist tutumdur. Devrimsel gelişmeyi sürdürürken yapılması gereken, en başta komşu halklarda tartışmamızı geliştirmektir. Buralarda sosyalizmi somutlaştırmaktır. Bu tutum uluslararası sosyalizmin sorunlarının genel çözümüne de, bizi çözümleyici bir güç olarak katar.

Bu nedenle yakın geçmişte, özellikle Türkiye solunda tehlikeli bir biçimde ve gittikçe daha fazla beliren, dolayısıyla etkisiz-güçsüz duruma da yol açan yaklaşımlara düşmemek büyük önem taşıyor. Bunlar kendi gözlerindeki merteyi görmeden başkalarının gözlerindeki çöple uğraşıyorlar. 12 Eylül faşizmi yerle bir ettiğinde nefes alamaz duruma geldiler; ama "Çin böyledir, Sovyetler böyledir" diyorlardı. Bu çok saplantılı bir yaklaşımdır ve hadini bilmemektir. Aynı zamanda büyük bir şovenizmin kurbanı olmaktadır. Nitekim bu tehlikeli bir yaklaşım olarak ortaya çıktı. Fa-

şizme karşı asgari direniş tedbirlerini almayacaksınız; amansız bir baskı, sömürü düzeni gelişiyor, buna karşı sıradan bir direnişle karşı koymayı gerçekleştirmeyeceksin ama, hala diyeceksin ki, "benim şöyle sosyalizm anlayışım var, böyle sosyalizm anlayışım var." Böyle şey olmaz; bu, sosyalizme yapılabilecek en büyük kötülüktür.

Sosyalizm; halkların, emekçilerin savaşım ve eylem kılavuzudur. Sürekli savaşır ve buna kılavuzluk eder. Onu, bu asli rolünden çıkarıyorlar; bazı dogmatik kafaların ve iflah olmazların aracı haline getiriyorlar. Bunun doğru olmadığı bugün çok iyi anlaşılabilir. Bu grupçuklar, bugün yaprağı dahi kıpırtamayacak durumdadırlar. Neden? Hiç şüphesiz Türkiye devriminin gelişme imkanları olmadığı için değil, faşizme karşı direnme imkanları tamamen tükendiği için değil, sağlam bir sosyalizm anlayışına, onun örgüt ve eylem anlayışına ulaşamadıkları içindir. Bu konuda kendilerini dönüştüremedikleri içindir. Sosyalist bir kişilik edinemedikleri içindir. Bunun partisini kuramadıkları içindir. Bunun ittifaklarını yürütemedikleri içindir. Yoksa "şu sosyalizm, bu sosyalizm" tartışmasının başarıya ulaşmış olmadığı için değildir. Ya da filan görüş, diğer görüşe egemen olmadığı için de değildir. Kaldı ki çoğu, "en güçlüyüz" diyorlardı. Bir yandan uluslararası sosyalizm sorunlarına çok dogmatik-şematik yaklaşım gösterirlerken, diğer yandan da milliyetçi sosyal-şovenizmi aşamaları, Türkiye'deki sosyalizmin aşlında bilimsel sosyalizm olmadığını, küçük-burjuva ve burjuva ölçülerini aşamadığını göstermektedir. Az sayıdaki iyi niyetli sosyalistlerin ise bu gidişatı değiştirmeye güçleri yetmemiştir. Dolayısıyla Türkiye solu, kendi emekçi halkını faşizme karşı örgütlenme ve direnişe geçirme yeteneğinde olmadığından ezilmekten kurtulamamıştır.

Partimizde ise, bunun tersi gerçekleşmiştir. Demek ki, acilen Türkiye'de emekçi halkın sorunlarına bilimsel sosyalizm kılavuzluğunda çözüm getirmek için hem inceleme-araştırma, hem örgütlenme ve hem de eylem alanında çabalar daha da artırılarak devam etmelidir. Bu konuda hem tartışma, hem çözümleme sağlıklı yürütülmelidir.

Ortadoğu'nun özgürlük mücadelesine PKK Önderliğinin katkılarını daha ustaca taşıyabilmeliyiz. Bunlar, en yakından bizi bekleyen enternasyonalist görevlerdir.

PKK'nin ideolojik doğrultusu önemlidir. İdeolojik bağımsızlık ve sosyalizmin yaratıcılığından vazgeçilseydi, Partinin gelişmesini bu aşamaya getirmek mümkün olmazdı. PKK salt bir ulusal kurtuluşçuluk değildir. Hele hele salt bir eylemlilik hiç değildir. Kesin olarak ideolojik önderliği sağlam döşenmiş, bundan taviz vermeyen, buna sürekli

bağlı kalınan, bütün gelişmelerin bu ideolojik ilkeye bağlı olarak sağlandığı bir harekettir. Partinin ideolojik doğrultusu özenle böyle ortaya konup geliştirildiği için; bütün politikasına bu yönü verdiği için sözkonusu gelişmeler mümkün olmuştur.

Bu konularda yaşanan büyük sığılı, darlığı aşmamız gerekir. Partinin ideolojik temelini sadece kitaplara bakarak değil, klasiklere başvurarak değil, onların ülke somutuna uygulandığını, adım adım geliştirilmesini inceleyerek özümsemek gerekir. Örneğin, başlangıçta ulusal soruna uygulama gereği, ulusal soruna ilişkin inkarcı, reformist yaklaşımlarla mücadele etmek, ulusal sorunu doğru ortaya çıkarmak, bu halkı iyi yakalamak, bu halkada sağlam bir mücadele vermek gerekmiştir.

Parti tarihimizi incelerken, partileşmeyi sağlarken, bilimsel sosyalist eğitim temelinde, yaratıcı bir biçimde Parti tarihimizin gelişmesine bağlı olarak yapmak büyük önem taşıyor. Bu konuda çoğunlukla salt bir askeri eğitim ve bazı eylemsel faaliyetler, birçok arkadaşta partileşmek için yeterli gözüküyor. Hayır, yeterli değildir. Klasiklerden sosyalizmi daha derinliğine özümsemeye ile birlikte, onun Partimizde sağlam bir uygulama bulmuş, somutluk kazanmış gerçeğini de iyi kavrayıp özümsemek gerekir. Yalnız klasiklerle sosyalist eğitim tamamlanamaz. Kaldı ki klasikler, bizde eşittir Partinin sosyalist somutluk kazanması; PKK'nin ortaya çıkışı ve gelişmesidir. Şüphesiz klasikler biraz daha kişiyi açar, aydınlatır. Ama eğer klasiklerin Parti gerçeğimize nasıl uygulandığı tüm yönleriyle kavranmazsa, özümsememize lafazanlıktan öteye gidilemez.

Partimiz, kanıtlanmış sosyalizmdir; Kürdistan'a uygulanmış sosyalizmdir. Hem de büyük çaba ve başarılarla uygulanmış sosyalizmdir. Dolayısıyla partileşmeyi, Partinin ideolojik hattını mükemmel özümsemeyi bütün faaliyetlerimizin temelini alıyoruz.

Ne kadar güçlü bir ideolojik faaliyet olursa, o kadar güçlü bir siyasal-eylemsel gelişme olur. Partinin ideolojik hattına ne kadar tam nüfuz edilirse, onun pratiktaktik hattına da o kadar güçlü nüfuz edilebilir. İdeolojik düzeyi çok geri olanların pratiğe fazla hükmedemeyecekleri açıktır. Yine bir yığın feodal-burjuva ideolojik kalıntıları taşıyanların, Partimizin ideolojisini özümsemeye imkanı yoktur. Ya Partimizin ideolojisi, ya burjuva-feodal ideolojisi; bunların karşısını ancak ortayolculara özgüdür. Feodal-burjuva kalıntıları uzun süre kendisinde yaşatanlar, Partimizin ideolojik doğrultusunu asla bulamazlar, ona ulaşamazlar. Militanların unutmamaları gerekir ki; ilerlemek, daha büyük bir açılım, her düzeyde —özellikle siyasal, örgütsel, askeri görevlere yaklaşımda— daha büyük yetkinlik ancak güçlü bir ideolojik formasyona ulaşmakla mümkündür.

PKK tüm Kürdistan'ın tek umudu haline geliyor

PKK'nin özellikle son beş yılda Kuzey Kürdistan'da geliştirdiği militanca mücadele, sömürgeci-faşist Türk devletine ve ilerici-devrimci gelişmelerin bastırılmasında en önemli misyonu yüklenmiş olan faşist orduya indirdiği ölümcül darbeler ve geliştirdiği bağımsızlıkçı çizgi sonucu, etkinliği Kuzey Kürdistan sınırlarını aşarak tüm Kürdistan parçalarına yayılıyor ve halkımızın tek umudu haline geliyor.

Ülkemizin tüm parçalarının kırk yıllık potansiyeli seferber edildiği halde, mücadeleyi istenilen temelde geliştiremeyen Güney ve Doğu Kürdistan'ın işbirlikçi, ilkel milliyetçi ve reformist hareketleri, umutlarını halkımızdan çok, sömürgeci-ler ve emperyalizme bağlayarak işi otonomi ile halletmeye çalıştılar. Fakat onu da başaramayınca, yok olma süreciyle karşı karşıya kaldılar. Fakat piyasadan kolay kolay çekileceği de benzemiyorlar. Bugün, peşlerinden artık sürükleyemedikleri halkımızı umutsuzluğa sevk etmeye çalışıyorlar. ABD'nin yerine, Avrupa emperyalizmine ve Sosyalist Enternasyonal'e dayanmaya çalışıyorlar. Zor koşullarına ve sınırlı imkanlarına rağmen, mücadeleyi fedakarca sürdüren PKK'ye engel olmak ve örgüt varlıklarını biraz daha uzatmak için, sömürgeci-faşist Türk devletine akıl hocalığı ve yol göstericilik bile yapıyorlar.

Geçmişte silahlı mücadele vermekle övünen ve Kuzey Kürdistan hareketlerini küçümseyen bu teslimiyetçi ve işbirlikçi güçler, şimdi de, hiç utanmadan silahlı mücadele ile bir yere varılamayacağını propagandasını yaparak, düşmana umut vermeye çalışıyorlar. Bunların amaçlarını net görmek artık eskisi gibi zor değildir. Bunlar yenildikleri için, herkesin de yenilmesini isteyerek bunun için halkımızı radikal mücadele ve bağımsızlıkçı çizgiden uzaklaştırıp, kendileri gibi, teslimiyet ve ihanete zorlamak istiyorlar. Başka hareketlerin ortaya çıkmasını ve Kürdistan halkını kurtuluşa götürmesini hiçbir zaman içlerine sindiremezler. Bunların tarihi bu tür örneklerle doludur. Aralarında ideolojik ve politik olarak, fazla bir fark olmamasına rağmen kendi içlerinde birbirlerine karşı da son derece tahammülsüzdürler. Birinin güçlenmesi ve diğerini aşması, zayıf düşman saflarına, ihanete kadar sürüklemeye yetiyor. 1966-70 döneminde, Barzani-Celal Talabani arasındaki mücadelede zayıf düşmesi C. Talabani'nin, sömürgeci devlet saflarına katılıp, Kürdistan halkına ihanet etmesine yetti.

Aynı duruma 1980-81 yıllarında Doğu Kürdistan'da da tanık olundu. 1975'te onbinlerce peşmergesini, İran Şahı ve emperyalizm istedi diye dağıtan ve "benden bu kadar" deyip, İran'a çekilen İ-KDP, Şah'ın devrilmesinden sonra, Doğu Kürdistan'da İ-KDP'nin güçlenmesini bir türlü içine sindiremedi ve Humeyni'ye pasdarlık yaparak Kürdistan halkına karşı savaştı ve İ-KDP'nin güçten düşmesini sağladı. Bugün ise, saydığımız hareketlerin tümü, PKK'ye karşı birleşmiştir. Hepsini aynı cepheye almaları da, takındıkları

rı tavır ve varmak istedikleri sonuç aynıdır. Ya bunlar bu ilkel yapılarıyla mücadelenin öncülüğünü yapacak, ya da hiç tereddüt etmeden düşman saflarında bile yer alacaklardır. Bu, Kürdistan'da işbirlikçi ve reformist hareketlerin sıkıştıklarında başvurdukları yollardan biridir.

Diğer ülkelerin burjuvazilerinde olduğu gibi, bunlarda yurtseverlik, bağımsız pazara ve bağımsız devlete sahip olma düşüncesi gelişmemiştir. Bunlarda bu düşünce körleşmiş, onun yerini işbirlikçilik ve uşaklık almıştır. Bağımsız Kürdistan'ı kurup bunlara sunsan bile, bunların bir kısmı Irak'a, bir kısmı İran'a, Kuzey Kürdistan'da da sömürgeci Türk devletine peşkeş çekilip; işbirlikçilik ve uşaklıkta direteceklerdir. Aynı düşünceyi sömürgeci metropollerde yetişen Kürt aydınlarında da görmek mümkündür. Kuzey Kürdistan'da, PKK, ulusal kurtuluş mücadelesini boyutlandırıp, faşist orduya ağır darbeler indirince, eski popüleritelerini kaybeden "yurtsever aydın" artıkları, paslanma ve küflenmeye terk edildikleri inlerinden sömürgeci basın tarafından dışarı çıkartılarak, onlara Kürt aydınları süsü veriliyor, boy boy pozları ve sayfalar tutan röportajları yayınlanıyor. Bağımsızlık mücadelesine karşı kullanılıyor ve TC ile birlikte yaşanabilir bir ortamın var olduğu havasını kamuoyuna yansıtmak istiyorlar. Bu aydın artıkları bağımsız düşünemedikleri için, Kürdistan halkını bağımsızlığa layık görmüyor ve düşmana moral vermeye çalışıyorlar. Bu onursuzlara göre, halkımıza dışı yedirmek bile birlikte yaşamaya engel değildir. Bunlar kadar, kendi çıkarları için ülkesini bu kadar ucuza pazarlayan ve kölece yaşamayı gönüllü kabul eden başka aydın türüne tarih tanık olmamıştır. Bu kesim de, tıpkı yarım yamalak Kürt burjuvazisi gibi, kendi çıkarlarını sömürge statüsünün devamında görüyor.

Kuzey Kürdistan için otonomi ve federasyonu yeterli gören örgütlerin kökeninde, aslında bu işbirlikçi düşünce ve Kürt olmanın verdiği eziklik psikolojisi yatıyor. Bunların yöneticileri bir Kürdistanlıdan çok, bir Türkiyeli gibi düşünüyorlar. Kürdistan'ın çıkarını Türk devletinin çıkarına tabi kılmadan sorunu çözemiyorlar. Federasyon ve otonomi bir yana bırakalım, TC, dernek kurmalarına bile izin verirse, hiç tereddüt etmeden sömürgeci-gerici mekanizmanın bir parçası haline gelmeye dünden razıdır. Fakat unutulmamalıdır ki, Türk devleti bugüne kadar Kürt egemenleriyle, ancak uşaklık kabul ettirme temelinde anlaşmıştır. Onunla oturmak isteyen reformist-teslimiyetçi güçlerle de, ancak PKK düşmanlığı temelinde anlaşılabilir.

Otonomi mücadelesini sürdüren Güney ve Doğu Kürdistan hareketleri, öncelikle halka dayanmaları gerekirken, herhangi bir sömürgeci devlete dayanmayı tercih ediyorlar. Amaçlarının bağımsızlık olmadığı bilindiğinden, tehlike arzlemiyorlar. Bunun için kullanılmaya da açıktır. Kuşkusuz sömürgeci devletler arasındak

çelişkiden yararlanmak gerekiyor. Bazı taktik manevralara başvurulabilir. Bu ilkel hareketler ise, bu devletlere tabi olma ve kaderlerini onlara bağlama gafletine düşüyorlar. Strateji ve taktik birbirine karışıyor, onları yenilgiye götürdüğü halde ders çıkarmıyorlar. Bu duruma 1961-75 dönemi ile, İran-Irak savaşı sırasında şahit olduk. İ-KDP ve YNK, Humeyni'ye adeta pasdarlık yaparak, Güney Kürdistan'a girmesini sağladılar. Fakat Güney Kürdistan'ın savaşı alanına dönüştüğünü hesaplayamadılar. Kurtarılan bölgelerde, onların otoritesinin yerine İslami otorite kuruldu; bundan rahatsızlık bile duymadılar. Bu hiçbir zaman taktik değildi ve olamaz; bu, stratejik olmandan da öte, Güney Kürdistan'ı Humeyni'ye sunmak ve İslami rejimin bir parçası haline gelmekti.

Eğer amaç, faşist Saddam güçlerinin Kürdistan'dan atılması olsaydı, zaten birkaç büyük şehir dışında bütün stratejik noktalar kurtarılmıştı. Amaç bağımsızlık olsaydı, biraz riskli olmasına rağmen, şehirlerin kurtarılması işten bile değildi. Faşist Saddam yönetimi, herhalde dört milyon Kürdistanlıyı dünya kamuoyunun gözleri önünde zehirli gazlarla yok edemezdi. Fakat hedef otonomi olduğu için, stratejik noktalar yeterliydi; onu pazarlık konusu yaparak otonomiye kavuşacaklardı. Olmazsa, Saddam'dan kurtarıp, Humeyni'ye de bağlayabilirlerdi!

Talabani daha ileri giderek, TC'yi Güney Kürdistan'ı işgal etmeye çağırıyordu. Talabani'ye göre, TC, Irak'tan daha iyiydi; hiç olmazsa onları kimyasal silahlarla "yok etmezdi". Hatta ABD onu, otonomiye bile ikna edebilirdi! O, TC ki, tarih boyunca en gözük dönmüş barbarlıklarla katliama uğrattığı Kürdistanlı sayısı yüzbinleri aşıyor; halkımızın varlığını bile suç sayıyor. ABD'ye de umut bağlamadan önce, Vietnam ve Nikaragua'da yaptıklarına bir göz atmak gerekiyor. 1975'te bunları nasıl ortada bıraktığını herkes biliyor. Kaldı ki Güney Kürdistan'dan Kuzey'e geçenlerle, Saddam diktatörlüğünün Arap çöllerine sürdüğü halkımıza karşı aynı yol ve yöntemlere başvuruluyor. 1989 Haziran'ının ilk haftasında mültecilerin toplu zehirlenmesi buna en iyi örnektir.

Güney Kürdistan'da otonomi güçleri bu tür boş hayallerle meşgulken ve halkımızı her türlü savaşa karşı hazırlamaları ve savunmaları gerekirken bunu yapmadılar. Onun için bu son, kaçınılmaz hale gelmişti. İran-Irak savaşı durduğunda çaresizlik içinde kalmışlardı. Son dakikalardaki hareketleri, onları ve halkı kurtarmaya yetmedi. Çünkü askeri olarak, İran ordusunun bir parçası haline gelmişlerdi. İran ordusu geri çekilince onlar da ellerindeki kurtarılmış bölgeleri terk ettiler. Bazı stratejik noktaları pazarlık için ellerinde tutmak istediler; ama başaramadılar. Faşist Saddam yönetimi yine kimyasal silahlara başvurmuştu. Fakat halk arasında panik yaratıldığı için, halk, muhtemel bir zehirli gaz katliamın-

dan dolayı Kuzey Kürdistan'a geçti. 1918'lerden beri süregelen yenilgilere en ağır olan biri daha eklendi.

Bu güçlerin, savaşı kaybettikten sonra diplomasi akıllarına geldi; bu defa da ona sarılarak diplomat kesildiler. Günümüzde herkesçe kabul edilen bir gerçek vardır ki, başarılı ve sonuç gitmesi mümkün olan diplomasi ancak güç temelinde yürütülebilir. Güçlü olduğun anlarda düşmanı görüşme masasına zorlar ve koşullarını kabul ettirebilirsin. Böylesi durumlarda dünya kamuoyunun dikkatini çekmek çok daha kolaylaşır. Ya da mücadeleyi biçim değiştirir; silahlı mücadeleden kitle mücadelesine ve genel halk ayaklanmasına dönüştürürsün. Diplomasiyi onun üzerinde yürütürsün. Bizim otonomi güçleri, en avantajlı dönemlerinde yaygın bir diplomasi yürütmeleri gerekirken bunu yapmadılar. Ve bu fırsatı değerlendiremediler. Yenildiler, güç olmandan çıktılar, Kürdistan topraklarından atıldılar. Ondan sonra da diplomat kesildiler. O saatten sonra da, birkaç emperyalist ülke dışında kimse onları ciddiye almadı ve dinlemedi. Kendilerini acındırmaları fazla etkili olmadı. Dinleyen ülkeler de Ortadoğu'nun durumunu iyi bildiklerinden "belki yarın lazım olur ve ilerici güçlere karşı kullanılır" diye, sadece umut vermekle yetindiler.

Her nedense günümüzde herkes, Güney Kürdistan ile ilgileniyor, oradaki durumu tartışıyor ve oradaki siyasal hareketleri eleştiriyor veya onlara yol göstericilik yapıyor. Kaçan fırsatın ne denli büyük olduğundan yakınıyor. Hem nüfus yoğunluğu ve hem de yerleşim alanı olarak, Güney Kürdistan'ın bir buçuk katı büyüklükte olan Doğu Kürdistan üzerinde fazla durulmuyor. Sanki buradaki baskı ve yok etme politikası yerinde ve doğru, İ-KDP'nin yenilgisi ise normal bir olaydır. Aslında ulusal hareket açısından en büyük fırsat burada kaçırılmıştır. Şah yönetiminin yıkılmasıyla, İ-KDP, büyük şehirler de dahil olmak üzere, hemen hemen Doğu Kürdistan'ın tümünü kontrol ediyordu. Halkın, Humeyni fanatizminden hiç etkilenmediği ve tüm den ayaklandığı bir dönemde, herkes bağımsızlık beklerken, İ-KDP, yerinde oturarak İslami rejimin toparlanmasını bekledi. Halkı uzun süreli mücadeleye hazırlamadı, eğitmedi ve bilinçli olarak harekete geçirmede. Halk bağımsızlığına, birçok bölgede kendi yönetimini bile kendisi oluşturmuştu. Fakat İ-KDP bu fedakar ve emekçi katmanlara güveneceğine, çoğunluğu Şah'ın eski ajanlarından olan aşiret reislerine ve dışarda da Sosyalist Enternasyonal'e güveniyordu. Bu iki kesim de bağımsızlığa karşıydı, çıkarları İran'ın bölünmemesinde yatıyordu. İ-KDP Lideri Kassemli bile, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve birliğini, tıpkı sömürgeci gibi hayal olarak görüyordu. Son derece yurtsever duygular taşıyan halkı ortada bırakan, Kassemli gibi Batı Avrupa yanlı liderlerin sonunda silahlı mücadeleye "yanlıştır" demeleri kadar doğal bir şey olamazdı.

Kürdistan'ın son 70 yıllık tarihi, bu tür korkunç ihanet-

lerle doludur. Doğan fırsatlar yerinde ve zamanında değerlendirilmediğinden, halkımızın toplu katline ve sürgününe neden olduğunu ve mücadelenin ise on yıllarca gerilemesine yol açıldığını görüyoruz. 1910-20 yılları arasında, Osmanlı İmparatorluğu yıkıma doğru sürüklenirken, bu durumu çok iyi değerlendiren Arap egemenleri değişik isimler altında birçok devlet kurabildiler. O dönemde Kürdistan'a egemen olan ve başını Osmanlı yönetiminin Yargıtay Başkanı Seyyid Abdulkadir'in çektiği otonomi yanlılarının, "Türkler zor durumdadır, daha sonra otonomi alırsın" deyip, kendi devletlerini kurmamalarının, daha sonra Kürdistan'da yüzbinlerce insanın bu yanlış anlayış sonucu yaşamının tüm yollarını tıkıyor ve bunun koşullarını ortadan kaldırıyor.

Tarihe göz attığımızda, hiçbir halkın otonomi için savaştığına şahit olmuyoruz. Bazı halklar kendi özgür iradeleriyle zaman zaman tercihlerini barışçıl bir çözüm biçimi olan otonomi veya federasyon için kullanmış, fakat savaştıktan sonra, kimse böylesi çözümlere başvurmamıştır. Çünkü savaş, birlikte yaşamının tüm yollarını tıkıyor ve bunun koşullarını ortadan kaldırıyor.

İlkel milliyetçi ve reformist hareketlerin dünyadaki bu gelişmeleri görmeden kafalarını kuma gömerek, halkımızı kimyasal gazlarla yok eden Saddam diktatörü, Humeyni fanatizmi ve sömürgeci Türk devletiyle, ulusal kurtuluş mücadelesine engel olmak için anlaşmak istemeleri ibret verici bir olaydır. Mesut Barzani'nin Sosyalist Enternasyonal toplantısında, "Saddam diktatörü, halkımızı üzerinde terörü durdurursa onunla oturabiliriz" demesi, en canlı ve son örnektir.

Güney ve Doğu Kürdistan parçalarından gelenler, burjuva ilkel milliyetçiliğin öncülüğünün ve otonominin artık çözüm olmadığını kendi mücadele yaşamlarından anlamışlardır. Bu saatten sonra bu hareketlerin halkı yeniden harekete geçirmeleri ve sömürgecilere darbe indirmelerini imkansız görüyorlar. Yakın tarihimize baktığımızda, hem de birkaç defa, binlerce silahlı peşmerge gücünü çok elverişli koşullarda dağıtıp, mücadele alanını terketmeleri bunun en canlı örneklerindedir. Çünkü bunlar için, her halükarda sınıf çıkarı, aşiret çıkarı ve ailesel çıkar ön plandadır. Hiçbir zaman ulusal çıkar, ülke ve vatan çıkarı ve sevgisi, diğer çıkarların önüne geçmemiş ve onu aşmamıştır. O, parçalardaki halkımız bu hareketleri defalarca, hem de her şeyinden, malından, canından ve hatta namusundan, fedakarlık yaparak desteklemiş, ama yeterli gelmemiştir. Kuzey Kürdistan'ın tüm yurtsever dinamikleri de otonomi için bu işbirlikçi noktaya geri gelmiştir. Her yenilgi sonrası, Kürdistan halkı benzeri görülmemiş felaketlerle karşı karşıya kalmıştır. Şimdi de, faşist Saddam yönetimi, Neron'dan kalma yöntemlerle halkımızı tarihten silmeye çalışmaktadır. Onbinlerce halk, Kaladiz'de, Rami'de bu barbarlığa karşı yaygın

Devamı 20. sayfada

Türkiye basınında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi

• SÖMÜRGEÇİ TÜRK EGEMENLİĞİNDE ÇÖZÜMSÜZLÜK VE ÖZEL SAVAŞIN BÜYÜK İFLASI

Baştarafı 1. sayfada

Türk ordusu konumu gereği Türkiye sömürgeciliğinin yürürlükteki özel savaşının en üst düzeydeki temsilcisi rolünü oynuyor. Türk ordusunun Kürdistan'daki savaşta başarısızlığa uğraması; bu gerçeğin rejim tarafından da görülmesi zorunda kalınması, sömürgeci özel savaşın en üst düzeyde iflas ettiğini gösteriyor. Kürdistan'da Türk sömürgeciliği tarafından yürütülen imha savaşındaki birçok üst düzeydeki görevlinin değiştirilmesi bile, özel savaşın bir bataklıkta saplandığını görmek için yeterli olmaktadır. Yankee emperyalizminin Vietnam ulusal kurtuluş mücadelesine karşı uygulamaya geçirdiği özel savaşın iflas biçimleri, bugün Kuzey-Batı Kürdistan pratiğinde onlarca yıl sonra tekrar gerçeklik buluyor.

Özel savaşın, şiddetlenen ulusal kurtuluş mücadelesinin karşısında bir iflası yaşadığını basına yansıyan haber içeriklerinden görebilmek son derece kolaylaşmıştır. Kaldı ki bu haberler, gerçeklerin çok azını —o da dolaylı yollardan— yansıtıyor. Çarpıtılmışlıkları, "devletleştirilme"leri de cabası. Haberlerinin törpülediğini ve biçim değişikliğine uğradığını muhabirlerin kendileri de biliyor, ancak yapabilecekleri başka bir şeyin olmadığını da itiraf ediyorlar. Bunun dışında, ulusal kurtuluş ve sömürgeci savaşa ilişkin edindikleri bilgiler de, resmi makamların tek yanlı açıklamalarıdır. "Kardeşim, biz

doğrusunu öğrenemeyince açıkça asparagas (yalan haber, bn.) yapıyoruz" sözleri bir gazete muhabirine ait. Bir başka gazeteci, "Kardeşim, bizi tek yanlı şartlandırmışlar. Resmi açıklamalar doğru olduğu ölçüde haberimiz de doğrudur" şeklinde gerçeği dile getiriyor. 2000'e Doğru'nun konuyla ilgili bir diğer aktarması da şöyle: "Diyarbakır bölge temsilcilerinin en çok yakındığı nokta şuydu: 'Bazı muhabirlerimizi, MİT çengeli, resmi ağlardan kurtarabildiğimiz ölçüde haber yazabiliriz.' Gene bir temsilci: 'Haberlerimiz İstanbul'a gidene kadar içerik ve biçim açısından değişikliğe uğruyor. Bir bakıma devletleştirilip, millileştiriliyor...' OR-HA (Ortadoğu Haber Ajansı)'dan yapılan aktarma da, "Gazetecilerin 'Cudi kuşatıldı', 'Bölücü örgüte son darbe' türünden verdikleri haberlerin asılsız olduğu, bölge turunu tamamlayan SHP heyeti tarafından da kabul edildi" şeklindedir.

Günaydın gazetesinin verdiği haberlerin içerik ve biçimine bakıldığında, MİT-Özel Harp Dairesi ile ne denli içiçe bir yayıncılık yaptığı hemen anlaşılır. Günaydın gazetesi olayları yerinde incelediği yolunda bir imaj yaratma çabasıdır. Kürdistan'da bir muhabir, Günaydın gazetesinin muhabirlerine ilişkin, 2000'e Doğru'ya şu açıklamayı yapıyor: "Bu muhabirler olay yerine hiç gitmediler. Askerlerle birkaç mağara önünde hatıra fotoğrafları çektiler. Manzarası güzel, olayla ilgili olmayan bir-iki köy görüntüleyip döndüler." (2000'e Doğru, 6 Ağustos 1989)

zorunda kaldı.

Yine, Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin 2. yıldönümünde yapılan basın toplantısında, İçişleri Bakanı A. Aksu, Türk ordusunun ulusal kurtuluş mücadelesine karşı içine girdiği çıkmazı, çok basit açıklamalarla örtmeye çalıştı.

Daha sonraki günlerde, 30.7.89 tarihli Tercüman'da yayınlanan "PKK'nin gücü şişirme" başlıklı haberde, Türk ordusunun bu yıl verdiği ağır kayıplar farklı şekillerde adı verilmeyen yetkililerin ağzından aktarılıyordu.

Adı verilmeyen bu yetkililere göre, Türk ordusunun, Kurtuluş Ordumuza karşı verdiği kayıplar, Partimizin daha başarılı olduğuna dair işaret sayılmazmış! Bu yönlü görüşlerini şöyle dile getirmekteydiler:

"Şimdiye kadar güvenlik kuvvetleri daha pasif hareket ediyor, PKK çetelerinin üzerine takiplerle fazla gitmiyorlardı. Daha ziyade, olaylar izleniyordu. Fakat son zamanlarda Güneydoğu'da hareketi planlayan merkezler, özellikle askeri güçlerin daha aktif bir şekilde PKK'nin peşine düşmesi gerektiği noktasında birleşmişler. Jandarmaya mensup bazı birliklerin beklediği kadar netice alıcı olmadığı da zaman zaman düşünülürdü. Bundan dolayı daha önce jandarmaya verilen görevlerin bir kısmını Kara Kuvvetleri'ne mensup birlikler üstlendiler..."

Yukarıda, 30 Temmuz '89 tarihli Tercüman'dan aktarılan bu görüş, sömürgeci rejimin, ordusunun başarısızlığına geçirdiği kılıftır. Bu sözlerde, aynı şekilde bir gerçek de dile getiriliyor: Türk ordusunun, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına karşı bir varlık gösteremeyeceği... Bu noktada, 15 Ağustos 1984'e dönüp bir anımsatmada bulunmak gerekiyor. 15 Ağustos Atılımıyla birlikte, Kürdistan'a büyük bir askeri güç yığıldı. Başlatılan gerilla savaşı, bir isyan şeklinde görülerek, askeri zorla kısa bir sürede bastırılabilirdi. Günlük, aylık derken yıllık ömür biçildi. Ancak, Türk sömürgeciliği, yanlışını farkederek ciddi bir gerilla savaşıyla karşı karşıya olduğunu gördü. Taktik değiştirerek, ordusunu fazla yıpratmamak için, köy koruculuğunu örgütlemeye girişti, ve böylelikle de "Kürdü Kürtle bastırma"ya yöneldi. Ordusunu ise ikinci plana alıyor, köy koruculuğuyla sonuç almayı hesaplıyordu. Fakat, deyim yerindeyse, köy koruculuğu sapır sapır dökülecek ve "evdeki hesap çarşıya uymayacak"tı. İş, düşe kalka yine sömürgeci orduya musallat olacaktı. Koruculuk aldığı büyük darbeler altında ezilince, sömürgeci egemenlik, katliamcı ordusunu 1989 yılında daha aktif şekilde devreye sokarak savaştırma taktiğini uyguladı. Bir anlamda koruculuk ile faşist ordunun rolleri geçen yıllara göre tersinden işletilince, ARGK'nin eylemsel darbelerinin ağırlığı bu kez orduya bindi. Dolayısıyla, bu darbeler daha sonuç alıcı oldu. Bir

yandan Türk ordusunu hızla yıpratırken, diğer yandan ise köy koruculuğuna geri adım attırdı. Çünkü, koruculuk sistemi faşist ordunun hizmetinde işlev görmektedir. Daha önceleri köy korucuları, Türk ordusunun koruyucu perdesi rolünü oynuyordu. Sınırlı da olsa bu, ordunun yıpranması önünde engeldi.

Sömürgeci egemenlik, çok güvendiği ordusunun, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'ndan yoğun darbeler alarak gerilemesi üzerine, ordusuna var olan güvenini büyük oranda yitirdi. Kurtarıcı gözüyle baktığı ordu, şimdi kurtarıcıya muhtaç duruma düşmüştür.

Bu faşist ordu, Kürdistan'da hiçbir dönemde olmadığı kadar halktan tepki ve nefret topluyor. Artık işbirlikçiler bile, Türk ordusuna güvenemiyorlar. Yüzlerce köy korucusu, Türk ordusunun faşist komutanlarının tüm amansız tehditlerine rağmen koruculuğu bırakıyor. Diğer taraftan ARGK, yazılı çağrı ve uyarılarla köy korucularına silah bıraktırıyor.

İşte bu konuda bir örnek. 9 Ağustos '89 tarihli Milliyet gazetesinin haberi şöyle:

"PKK militanlarının (Mazıdağ'na bağlı) Tarlacık köyü baskını amacına fazlasıyla ulaşmıştı. Köy korucularının silahlarını tek bir mermi sıkmadan elde etmenin yanı sıra, civarda korucu bulunduran Kemerli köylülerine iletilmek üzere bıraktıkları, 'Onlara söyleyin koruculuktan vazgeçsinler...' şeklindeki

tepkileri de amacına ulaşmıştı. Kemerli köy korucuları da silahları teslim etmişlerdi."

Türk ordusunun buna karşılık yaptığı ise, Kemerli köy korucularını karakola çağırarak, "Orada silahlarınızı PKK almadan biz alalım" diyerek, silahları koruculardan almak oldu.

Yine, aynı tarihli Milliyet'in konuyla ilgili, "Botan'da hareketli günler" başlıklı haberinde, Tarlacık köy korucuları eylem sonrasında, "Biz devletin yapmadığı işi tek başına yapamayız" açıklaması ve Kemerli köy korucularının ise, "Devlet PKK'yi yok etmekte zorlanıyor. Barış içinde yaşamak istiyoruz" şeklindeki görüşleri yer alıyor. Konuyla ilgili görüşüne başvuru Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin açıklaması da şöyle: "Köy korucularının silah teslimi olayı son günlerde sıklaştı." Diğer bazı yetkililer ise, "Bu durumda biz de bir şey yapamıyoruz. Silahı almak zorunda kalıyoruz" diyerek, gerçeği açıklamaktan kaçınıyorlar.

Bu örnek bile, Türk ordusunun otoritesinin nasıl parçalandığını görmek için yetiyor. Açık ki bu, ARGK'nin hızla etkinleşen devrimci otorite gerçeğinin sonucu olmaktadır.

Faşist Türk ordusu, Vietnamlaşan Kürdistan bataklığına saplanarak, bir çırpınma durumunu yaşamaktadır. Bu çırpınış, sömürgeci egemenliğe ecel terleri döktürmekte ve karanlık geleceğini daha da yakınlaştırmaktadır.

SÖMÜRGEÇİ EGEMENLİK CAN ÇEKİŞİYOR, ÇÖZÜM BULUNAMIYOR

Türk egemenlerinin tarihine bakıldığında, hiçbir sorunun demokratik yöntemler ya da en azından —sınırlı da olsa—, halkın çıkarlarını esas alma temelinde çözülmediği görülecektir. Her sorunun çözümünde, ırkçı-şoven ve katliamcı ordunun askeri zoruna başvurulmuştur. Bu nedenle ordu, Türk egemenlerinin çıkarıdır, koruyucu meleğidir; ve onları ayakta tutarak yaşatan her şeyleridir.

Günümüzde ise, Türk egemenlik tarihinde birçok ilerici gelişmeyi kanla bastırabilen ve genellikle başarılı rol oynayan aynı faşist ordu, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çözüm olmaktan uzak kaldığı gibi, kendisini bile kurtarma gücünü gösteremiyor. İşte, ordunun bu başarısızlığı, sömürgeci rejim için büyük bir bunalım anlamına geliyor.

Son dönemlerde, sömürgeci egemenliğin içine girdiği büyük çözümsüzlük yoğun bir tartışma ve çözüm arayışını başlatmıştır. Her kesimden politikacı, yazar ve sokaktaki insan Türkiye'nin derin bir bunalımı yaşadığı konusunda aynı görüşü paylaşıyor. Bu duruma ilişkin gelişmeler, burjuva basının sayfalarını da önemli oranda işgal etmektedir.

İşte, rejimin bunalımını ve çözümsüzlüğünü ifade eden örnekler:

"Çok ciddi gelişmeler var. 20-30

asker birden öldürülüyor. PKK militanları 500-600 kişilik gruplarla ilçelere giriyor, istediği gibi dolaşıyor... Bunca sıkı güvenlik önlemlerine rağmen, bunlar oluyor. Olaya artık çok ciddi eğilme zorunluluğu doğdu..."

Yukarıdaki sözleri, Kürdistan'da incelemelerde bulunmak amacıyla oluşturulan SHP heyeti adına Fikri Ünlü, hareket etmeden önce Hürriyet gazetesine açıklıyordu.

Daha sonraları SHP Genel Başkanı Erdal İnönü de, heyete katılarak incelemelerde bulundu. Gezi sonrası, E. İnönü, gazetecilere yaptığı açıklamalarda, İçişleri Bakanı A. Aksu'nun verdiği bilgilerin tersine, çok ciddi gelişmeler olduğunu ve güvenlik güçlerinin halkın desteğini sağlayamadıklarını belirtti. Bununla birlikte, E. İnönü gezi süresi içerisinde verdiği hemen her demecinde, rejimin ve faşist ordunun savunuculuğunu yaparak, sorumluluğu kişi ve kurumlarda gördü. E. İnönü'nün özellikle böyle bir üslupta ısrar etmesi, onun bazı gerçekleri sakladığını gösteriyor. Bunalımın ayrıntılarına girmekten özellikle kaçındı. Bir gazetecinin deyimleriyle, "babasının oğlu" olduğunu gösterdi.

DYP Genel Başkanı Süleyman Demirel ise, "Doğu ve Güneydoğu olayı çok büyük bir olaydır. Bunu her gün söylüyoruz. Bugünkü boyutuyla çok büyük bir

TÜRK ORDUSU HUZURSUZ, ÇÜNKÜ BAŞARISIZ

Son dönemlerde, Türk ordusunda üst düzeylerde yeni düzenlemelere gidildi. Bu düzenlemede, zorunlu olarak tabu olarak kabul edilen ve ettirilen ordu tartışılmak zorunda kalındı. Rejim yetkilileri, düzenlemeyi Askeri Şûra Olağan Toplantısı'na denk getirerek, kamuoyunu şartlandırmanın çabası içerisine girdiler. Ancak bu yönlü çabalar başarıya götürülemedi. Yapılan birkaç toplantı ve görüşmelerde, esas olarak tartışılan konunun, Türk ordusunun Kürdistan'daki gerilla savaşını önleyememesi —önleyemeyeceği— ve bu savaşta tümünden bir başarısızlığı yaşaması olduğu ortaya çıktı.

Yapılan zirve toplantıları sonrasında verilen demecelerde, Türk ordusunun başarısızlığı dolaylı yollardan dile getirildi. Faşist Başbakan Özal, er'lerin gidip "Doğu" da öldüklerini, ordudan savaşta yer alması gerekenlerin ise bürokratik işlerde yer aldığını belirtiyordu.

Yine bu toplantılar serisi öncesinde, Hulusi Sayın'ın yerine atanan Özel Asayiş Kolordusu Komutanı İsmail Selen de görevinden alındı. Bu görevi Kara Kuvvetleri'nden Korgeneral Hikmet Köksal getirildi. Aynı şekilde, Kürdistan'daki Özel Kolordu, Kara Kuvvetlerine bağlandı. Bu görev değişikliği, özel savaşın açık iflası anlamına

geliyordu. Sömürgeci rejim, Jandarma Genel Komutanlığı'nda üst düzeyde yeni atamalar yaparak, Kürdistan'daki başarısızlığının bu noktada düğümlediğini yansıtmaya çalıştı. Gerçekte ise, başarısızlık tek tek komutanların ya da kurumların değil, bir bütün olarak rejimin başarısızlığıdır. Diğer bir deyişle, rejim Kürdistan'daki çıkmazının gizlenebilmesi için komutanlarını feda etmeye başladı.

Sömürgeci rejimin, başarısızlığına, durdurulamayan Kürdistan bunalımına kurbanlar aradığı gerçekliği; Demirel'in, 6 Ağustos '89 tarihli Türk basınında yer alan demecindeki, "Devlet sadece jandarma değil ki. Tümyle devlet var orta yerde. Tümyle devlet üstesinden gelememiş... Yani jandarmaya suçu atıp için içinden çıkmak yanlış" sözleriyle de kanıtlanıyordu.

Türk ordusunun başarısızlığı, temkinlice de olsa artık Türkiye'deki tartışma konuları arasında yer almaya başladı. Bir gazetecinin bu yönlü sorusuna, Savunma Bakanı Safa Giray, "Ben orduya başarısızlık sözünü yakıştırmak istemem" karşılığını vererek, bu gerçekliği itiraf ediyordu.

Daha birçok rejim yetkilisi, Türk ordusunun başarısızlığını örtbas etmek için çeşitli demeciler vererek, orduyu savunmak

olaydır ve üstesinden gelinememiştir" (06.08.1989, Milliyet) sözleriyle rejimin bunalımını dile getirdi.

Rejimin derinleşen bunalımının yoğun şekilde tartışılıp konuşulduğu günlerde, Turgut Özal, gezide bulunduğu Malatya'da yaptığı bir konuşmada, "Bastığı yeri gümbür gümbür titreten bir ülkemiz var" diyordu. Türk egemenlerinin siyasetini yakından inceleyenler, Özal'ın bu şişirme sözlerinin, rejiminin içinde bulunduğu çöküşü daha anlamlı ve boyutlu ifade ettiğini anlamakta zorluk çekmezler. Titretebilen bir ülkenin "titretirim" demesinin gerekçesi olamaz. Belki de Türk sömürgeciliği gibi bir rejimin başbakanına bu sözler yakışır. Gerçekte ise, bunalımın altında ezilenlerden biri de faşist Özal'dır.

Burjuva basın köşe yazarları da, çözümsüzlüğü işleyip, yeni bir çözüme ulaşmaktan hayli uzak kalarak köşelerini doldurdular.

Zaman gazetesi köşe yazarı Hekimoğlu İsmail, sorunun bir ruh sorunu olduğunu belirterek, "Ruhunu arayan insanlar" başlığı altında, "Doğu Anadolu" insanının kazanılması için din "alternatifini" işliyor.

Yine bu dönemde işlenen noktalardan biri, Partimizin özgülünün inkarı anlamına gelen, onun dıştan kışkırtıldığı safasatıdır.

Güneş gazetesiinden Uluç Gürkan, "PKK'nın öteki yüzü" başlığıyla yorum yaptığı köşesinde, TC'nin, Partimizin mücadelesine karşı bir sonuca gidebilmesini hazmedemiyor. Bu yenilginin gerekçesini başka yerde arıyor. Bu devlet savunucusu yazara göre, Partimize karşı askeri operasyonlarla sonuç alınmaz. "Cudi Dağı'nda eşkiyaya oldukça önemli bir darbe indirileceği kesindir... Ancak, bu sayede Güneydoğu'da eşkiyanın köklü kazanması ve sorun çözümlü olmayacaktır" diyen Uluç Gürkan, "Çünkü" diyor, "bu örgütün bir önemli parçası da çoğu dolar milyoneri haline gelmiş bulunan kaçakçılardır." Bu örgütler, yaşanan çaresizliği dile getiriyor. Bu PKK'nın yenilmezliğinin TC'nin zayıflığından kaynaklanmadığını göstermek içindir.

"Sorularla Doğu sorunu" başlıklı yazısında Cüneyt Arcayürek'in yorumundan bir bölüm: "Doğu'da sülüp giden olaylardan ve Ankara'da yüksek düzeydeki kimi gelişmelerden çeşitli bilgiler alınıyor. Kuşkusuz bunların kimileri gerçek, kimileri doğrulanmayan bilgiler arasında: Geçende dört erimizin şehit olduğu açıklandı. Ancak olayda 25 erin öldürüldüğü söyleniyor."

Doğu'da görevdeyken res'en emekli edilmesine karar verildiği için ordudaki görevinden ayrılan Korgeneral İsmail Selen'in ani istifasının nedenleri nelerdir? ...Anılan gelişmelerden sonra, MGK toplandı. Doğu sorununun MGK gündeminde tek madde olduğu yetkililerce bildirildi. (Cumhuriyet, 01.08.1989)

27.07.1989 tarihli Hürriyet'in, Yeni Asır gazetesinden aktardığı Muammer Yaşar imzalı yorumunda, TC'nin Kürdistan'da sonuç alamayan ve başarıya gidemeyen önlemlerinden örnekler veriliyor. TC'nin emperyalizmin yoğun desteğiyle ayakta kalabildiğini unutup ve ulusal kurtuluş mücadelemizin dış destekli olduğunu belirterek,

şöyle itiraflarda bulunuyor:

"Bölüclü militan grupların giderek gerilla faaliyetine dönüşen saldırıları ve kırsal kesimdeki terör eylemleri devleti ciddi olarak rahatsız etmeye başladı. Alınan tüm önlemlere rağmen, eylemlerin önlenememesi Cudi Dağı operasyonunun yapılmasını gerektirdi.

Önceki yıllarda küçük çapta eylem yapabilen birkaç kişilik gruplar, giderek kalabalık çetelere dönüştü ve bu çeteler gerilla taktikleriyle saldırılarını sürdürdüler. Köyleri basma, adam kaçırma, cinayet, yollara pusus kurma, mayın döşeme, güvenlik güçlerine saldırılar günlük olaylar haline geldi..."

duyarsızlığını eleştiriyor.

T. Erel'in, bunalımdan gösterdiği bazı örnekler:

"Son zamanlarda Doğu ve Güneydoğu'dan gelen haberler kötüdür... Bir yabancı uzman, Mehmet Ali Kışlalı'ya verdiği demeçte, PKK'nın bölge halkıyla ilişkide mesafeye aldığını söylüyor... Başbakan'ın çevresinden basına sızdırıldığına göre, Turgut Bey, ordumuzun bölgedeki çalışmalarından memnun olmadığını Genelkurmay başkanına çatır çatır söylemiş... Yani orduyu 'sorumlu' ve 'başarısız', hükümeti ise 'sorumuz bir gözlemci' saymaktadır..." (Aktaran Milliyet, 03.08.1989)

Yeni Asır yorumcusu, İçişleri Bakanı A. Aksu'nun yaptığı basın toplantısında, Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin kurulduğu günden bu yana ki çalışma bilançosuna yer vererek, şu değerlendirmeyi yapıyor:

"İki yılda hassas bölge içinde ortaya çıkan bu bilanço artık olayın adının konması gerektiğini herkes gösteriyor."

Aynı yorumdan, TC'nin acizliğini yansıtan bölümleri aktarmaya devam ediyoruz:

"İçişleri Bakanı, Diyarbakır'da basın açıklamalarında bulunur, 'terörist örgütün güçlü olduğunu söyleyince, çetelerden biri Siirt'in Şırnak ilçesine bağlı Özveren mezarasını bastı... Güvenlik güçleri, teröristleri takip ediyor, silahlı çatışmaya giriyor, öldürüyor, şehit veriyor; fakat tıpkı sivrisinek mücadelesi gibi sonuç alamıyor..."

Güneydoğu'da gelişen olaylar, bu olayların sayısı, niteliği ve tirmanış biçimi güvenlik güçlerinin fedakarlığına rağmen devletin gerilla faaliyeti karşısında şu anda uygulanan yöntemlerle başarılı olamadığını gösteriyor..."

Güneş gazetesinde Teoman Erel, "Doğuda Zeytinyağı operasyonu" başlıklı yorum yazısında, TC'nin Kürdistan bunalımının sorumlusu olarak ANAP hükümetini görüyor. Çeşitli örneklerle, Kürdistan'daki durumun TC açısından vahametini ve buna karşı T. Özal hükümetinin

Güngör Mengi'nin Sabah gazetesinde yayınlanan ve 31.07.1989 tarihli Tercüman'da aktarılan yorumu, "Güneydoğu'daki savaş nasıl kazanılacak" başlıklıdır.

Sabah'ın köşe yazarı şöyle başlatıyor yorumunu:

"İçişleri Bakanı A. Aksu, PKK'nın çıkardığı bölüclü savaşın iki yılda 596 insanın hayatına mal olduğunu açıkladı.

Bu bir savaş bilançosudur. Zaten Güneydoğu Anadolu'da bir savaş yaşanıyor. Savaş PKK adındaki terör örgütüyle Türk Silahlı Kuvvetleri arasında cereyan ediyor.

Bölge, zayıf raporlarında yer almayan ve böyle raporlara sığmayacak kadar ağır ve acı olan kayıplara sahne oluyor...

İki düzenli ordunun savaşı yok... Bir tarafta üniformalı askerler var... Ama karşısında ne kılkta, nerede ve ne zaman saldıracağı belli olmayan ve kendilerini halktan ayıracak hiçbir işaret taşımayan...lar..."

"Ne yol takip edeceğiz" ara başlığıyla sunuları söylüyor Güngör Mengi:

"Devletin görevi savaşın yükünü ve acılarını, bu bölgede yaşayan insanlara olabildiğince hissettirmeden mücadeleyi sürdürmektir.

Demokrasinin sağladığı imkanlar bu bakımdan şanstır. Savaş şartlarında demokrasi kamburdur denmesin..."

İnsan şerefini boşlayan hiçbir kavga zafer kazanamaz." Türk sömürgeciliği günümüz-

de, "insan şerefini boşlayan kavga"sını çılgınca tirmandırmaktadır. Böyle bir duruma girmek, onun yaşam felsefesinin gereğidir. Farklı davranmaz; dolayısıyla kaybetmeye mahkumdur.

Sözkonusu yorum şu paragrafla sonuçlanıyor:

"Yurdun bu bölgesini gözden ve gönülden uzak tutmak topluma geçici bir huzur verebilir. Yöneticileri belki biraz rahatlatabilir. Fakat böyle bir yanılı PKK'ya dolaylı hizmettir."

SHP milletvekili ve Güneş gazetesi köşe yazarı İsmail Cem ise, soruna ideolojik ağırlıklı yaklaştığı "Doğu'daki terör olayı bir 'agalık' ve dış siyaset sorunu"dur" başlıklı yazısında, değerlendirmeler yapıyor:

"Türkiye iktidarının ve kamuoyunun konuya yaklaşımı, bir dizi 'eksik-doğru'dan ibaret" diyen İ. Cem, Partimizin bağımsızlığı çizgisinin, Kürdistan'da feodalizm kalıntılarının tasfiye edilmemesinden kaynaklandığını sonucuna ulaşıyor. Dolayısıyla, "Türkiye'nin Güneydoğusundaki silahlı hareketlerin temel özelliği 'ırkçı' olmalıdır" diyor. Çözümü ise, "gerici ölçüleri" aşmakta görüyor:

"Bütün dünyanın benzer ayırmaları ve esasları aştığı, uygarlık doğrultusunda aşmak zorunda olduğu bir çağda yaşamaktayız. Gelişmenin koşulu, benzer 'gerici ölçüleri' geride bırakmak. Amerika Birleşik Devletleri'nin, Avrupa Topluluğu'nun yapmaya çalıştıkları gibi."

ABD ve AT'nin halkların çıkarlarını temel almayan, tamamen tekelci burjuvaziye çıkar sağlayan emperyalist birlikler olduklarını belirtmek bile gereksiz. Ancak buna rağmen, bu birliklerde halkların inkarcılığı sözkonusu değil.

TC'nin azgın ırkçılığının benzeri şu yeryüzünde bulunabilir mi? Bir örnek: Faşist Irak rejimi, Güney Kürdistanlılar için, "Kürtler" demekte sakınca görmezken, TC faşizminin yetkilileri "Kuzey Iraklılar" demektir. Kürdistan halkı bugün PKK önderliğinde, çağdışı bir sistem olan TC'ye karşı mücadele geliştiriyor. Türkiye'deki sosyal-demokrat görüşün öncülerinden İsmail Cem, bu haklı ve sonuna kadar meşru olan mücadeleyi ırkçı olarak değerlendirirken, Türk ırkçılığının savunma konumuna düştüğünü fark etmeyecek kadar aptal değildir.

İ. Cem'in, Kürt halkına karşı bu düşmanlığı ve TC egemenliğini hızlanan çöküş sürecinden kurtarmaya yönelik çabaları, umut olarak kabul ettirilmeye çalışılan SHP'nin de gerçek yüzünü göstermektedir.

Kaldı ki, Kürdistan'daki feodal yapının yaşatılmasında, TC egemenlik sisteminin özel çabaları vardır. Bugün, TC ordusu feodal işbirlikçilerle, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı sonuç almaya çalışıyor.

"Dış faktörler gözardı edilerek, terör önlenemez" diyen İ. Cem, bu arabaşlık altında, TC yetkililerinin söylediklerini tekrarlayarak, aktif bir politika yürütmek gerektiği konusu üzerinde duruyor.

Bu akıl hocalığı TC egemenliğinin korunmasına yöneliktir. 26.7.'89 tarihli Tercüman'da Nazlı Ilıcak, "Türkiye'nin Doğu sancısı" başlıklı yorumunda, sancının sonuçlandırılması için, tamamen ırkçı temellerde rejime akıl veriyor. Kitle deste-

ğinin kaybedilmemesi gerektiği konusunda dikkat çekerek, "PKK'nın, çok ufak da olsa bir kısım köylü tarafından desteklendiği, hatta 'kaçırılan' denilen 'çocukların' bir bölümünün, yapılan propaganda tesiri altında kalarak gönüllü olarak PKK'ya katıldığı artık anlaşılıyor. PKK, erkaz, giyecek ve para temini için yerli halka güveniyor" şeklinde gerçeği gönülsüzce dile getirmek zorunda kalıyor.

Hürriyet gazetesinden Tahsin Öztin, "Kulak misafiri" köşesinde, "Mide bulandıran olayları" sıralıyor. "Pürtüz 3" altında yazdıkları şöyle:

"PKK konusu, Kürt teröristler. Süper Vali'ye, tedbirlerine rağmen, özellikle Cudi Dağı bölgesinde dolaşıyorlar."

"Her gün gazetelerimizde, 'şu kadar şehit verdik' haberleri dizi oldu. Cudi Dağı, PKK'nın adeta bir karargahı halinde..."

Kürdistan'daki gerilla savaşının şiddetlenerek yoğunlaşmasına karşı sömürgeci egemenliğin sarsılmakta olduğunu, Oktay Ekşi'nin "Ulusal politika" adlı yorumundan da çıkarabilmek mümkün. Şöyle başlıyor yorum:

"Hayri Kozakçıoğlu'na, yani Güneydoğu'daki 11 ilin başında bulunan 'Olağanüstü Hal Bölge Valisi'ne sorarsanız, 'Bölgede başarısızlık diye bir şey yok. Güvenlik kuvvetlerimiz her zaman olduğu gibi duruma hakim.'

Belli ki sayın Kozakçıoğlu, yayınlar karşısında hayli duyarlı hale gelmiş. O nedenle başarı ve başarısızlık hususunu tespit için pek de sağlıklı görünmeyen kriterlere sığınıyor.

Önce bir noktayı belirtelim: Şimdiki halde bizim, 'devletin meşru kuvvetleri Güneydoğu'da başarısızlığa uğradı' demiyor. Ama jandarma gücünün üst kademelerinde yapılan değişiklikler gibi, insan zihnini bulandıran gelişmeler oluyor. PKK, bazı ilçe ve —Hakkari'de olduğu gibi— il merkezlerinde subay yahut polis lojmanlarına saldırıyor. Öte yandan da, 'PKK can çekişiyor, bitiyor' gibi resmi beyanlara rağmen, Güneydoğu'daki terör sürüp gidiyor.

Bu durumda kamuoyu ne desin? Hele 'yakaladıklarımızın sayısı artıyor. Daha çok mühimmat ele geçiyor' gibi gerekçelerle ve 'yatırım da arttı' sözleriyle kimsenin 'oh... oh... Güneydoğu'da her şey iyi gidiyor' demesi mümkün değil. Kaldı ki, bu sözler tam tersini savunmak için de gerekçe teşkil edebilir.

Belli ki, Güneydoğu giderek gündemimizde daha önemli bir yer işgal edecektir..." (Hürriyet, 9.8.1989)

Oktay Ekşi, çözümsüzlüğün tespitini, yukarıdaki alıntıda aktararak rejimin Kürdistan sorununa karşı bir 'ulusal politika' oluşturmasının gerekliliğini belirtiyor.

Evet, görüldüğü gibi, faşist Türk egemenlik sisteminin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yürürlüğe koyduğu özel savaş, iflas ederek işlemez hale gelmiştir. "Kurtarıcı" ve "umut" olarak görülen Türk ordusu Vietnamlaşan Kürdistan'da tutunamıyor. Bu nedenle faşist sömürgecilik tam bir çözümsüzlüğü yaşıyor. Yıllardır tekrarlanan "PKK çırpınışları" vb. propagandaların tümünden yalan olduğu; gerçekte ise TC egemenliğinin can çekiştiği, günümüzde çok daha netleşerek açığa çıkmıştır.

Artık TC'nin aleyhinde ve Partimizin ise lehinde olan yeni bir süreç başlamıştır.

Merhaba,

Mektuplarınız ufuklarımızı daha bir açıyor ve ruhumuzu moralle dolduruyor. Baharı bekleyen çiçekler gibi mektuplarınızı bekler olduk. Ülkede olup bitenleri öyle her zaman öğrenemiyoruz. Ama öyle de olsa gelişmelerin sıcaklığını ta buradan rahatlıkla hissedebiliyoruz. Ülkede yanan meşalelerin ateşi artık sönmemesine dağları, ovaları ve şehirleri aydınlatıyor ya; ölsem de gam yemem.

Bazılarının bu meşaleyi söndürme çabalarında olduğunu duyuyoruz. O kirli, iğrenç pençelerini boşa sallıyorlar. Çünkü o kutsal ateş onları bir anda kül edecek güçtedir. Halkın geleceğiyle oynayanlar açık ki, kendileriyle oynuyorlar demektir. İnsan bir defa şaşırma görsün, boyundan büyük işlere girip ezilip gider. Tüm dünya şunu iyi bilmeli ki, bir halkın geleceğiyle oynanmaz. Böyle bir şey yapmaya kalkanlar geriye dönüp tarihe baksınlar ve ders alsınlar.

Milyonlarca yıl önce tohumları toprağa atılan bir ağaç yeşeriyor, dallanıp budak sahıyor. Dallarında artık uğursuzluk, karamsarlık ve ölüm simgesi olan baykuşlar değil; baharı, mutluluğu, yeni günleri simgeleyen kırlangıçlar ötüyor. Cıvıltıları ortalığı kaplamış. Bin defa da baltalasalar bu ağacı, yine de gövdesini etkileyemeyeceklerdir.

Bir zamanlar derin bir uçurum kenarında yaşıyorduk. Aklimiz başımızdan alınmış, ruhumuz boşaltılmıştı. Damarlarımızda kan değil, sular akıyordu. İcimizi kurutmuşlardı, dalarımızı yeşermiyordu. Barbarlar, cellatlar durmadan bedenimize mızraklarını saplayıp duruyorlardı. Ama gün geldi aklımızı topladık ve yaralarımızı sarmaya başladık. Bedenimizdeki açılan yaralar henüz iyileşmemişken bazı iblislerin maşaları olan soysuzlar aynı mızrakları ellerine alarak yeniden saldırmaya başladılar. Onurlu bir kavgaya adice, düşküncü, ve en rezilce bir şekilde saldırıya başladılar. Bunu yapabileceklerini sanarak kendilerini aldatmaktan, imha etmekten öteye geçemediler. Soysuzluğun ölçüsü yoktur, alçaklığın ve rezilliğin de. Yemin ediyorum ki böyle bir şeye yeltenen babam da olsa gözünün yaşına bakmadan onu lime lime edebilirim. Onu atomlara kadar bölsem yine de az gelir. Çürümüş bedenlerinin saldırganlığı iğrenç kokuları halkımızın üzerine salmalarına ne olursa olsun müsaade edilmemelidir. Sırf bunlarla uğraşmak için inadım olsun ölmeyeceğim. Onlara hadlerini bildirmek için de olsa yaşamaya kararlıyım.

Su yatağını bulmuş nazlı nazlı akıyorsa, onu yolundan çevirmek ve başka kanallara akıtmak zorbalık olur. Su fazla zorbalığı sevmez. Çok sıkıştırdın mı taşar ve ortalığı yıkar dağıtır. Herşeyi yerle bir eder. Bugün yaşanan durum da budur. Yüzyıllar önce suyumuz yatağını bulmuştu. Kendi halinde akıp gidiyordu. Uçsuz bucaksız Mezopotamya ovalarını suluyor ve doğaya can veriyordu. Ama bazı iblisler Med suyunun önüne bend oluşturdular. Bugün bu bend yıkılmış ve ortalığı kirip geçirmektedir. Sonunda kendi-

“İnsan erdemlerini koruduğu sürece gerçekleştirilemeyeceği hiçbir ülküsü olamaz”

Soldan sağa (ayaktakiler): Ali Kastalması, Melik Pekyen, Müslüm Erikli, Bedri Açıkça, Recep Zeytinci. (Oturana): Hüseyin Acar, Ali Toprak.

sine bir yatak oluşturup kendi halinde akıp gidecektir.

Almanya'daki davalarımız hakkında çok sınırlı da olsa bazı şeyler yazmışsın. Duruşmaların yakında açılacağını biliyoruz. Oradaki davaların anlamı konusunda bazı şeyler söylemek istiyorum. Bu duruşmaları gündeme getiren objektif zemini ve amaçları, bu zemini yaratan güçlerin bazı dolaplar çevirdiklerini biliyoruz ve yakından izliyoruz. Sorun tarihseldir. Koyu bir inkarcılığa hayat buldurmak isteniyor. Hem de en rezilce ve en alçakça bir biçimde. Bunun altında da bu güçlerin tarihin derinliklerinden oluşup gelen çıkarlarının sarsılması söz konusudur. Bazı iblisler de bu kampların maşası durumuna düşmüşler ve sözümlerine tarihsel gerçekleri bir bir ortaya koyarak işin aşırı kanıtlanma yoluna gidiyorlar. Dünyanın bütün fitne-fesatını gerçekler olarak ispatlamaya çalışıyorlar. Tarihte bunun örnekleri yaşanmadı değil. Geçmişte Çarlık Rusya'sında ve Bulgaristan'da duruşmalarında da benzeri olaylar yaşandı. Kısacası bu duruşmalarda bir Bulgaristan örneğinin verilmesi gerekiyor. Biliyoruz ki Dimitrov'da böylesi bir durumla yargılanmaya çalışılmıştı. İnanıyorum ki orada tutuklu bulunan arkadaşlar bunu severek ve gereğini yerine getirerek yapacaklardır.

Bize bazı eleştiriler yapmışsın. Onları dikkate alıyoruz. Bundan sonra kalemlerimizi daha fazla ihtiyaçlara cevap verme yönünde kullanacağız. Doğrudur, bugüne kadar bunu yapmadık. Elbetteki bunun bazı nedenleri vardır. Eğer bu ihtiyaçlara cevap verememişsek bunu biraz da objektif koşullara bağlamak gerekir. Ama hepten değil, çünkü sorunun temeline koyulması gereken yine bizleriz.

İnsan bir şeye hayatını adanmışsa ne yaparsa yapsın, yine de yaptıklarıyla hiç bir zaman yetinmemelidir. İşte bu kadar olumlu işlerim oldu, bunun yanında da bu kadar da olumsuzluk hoş görülmemelidir dememeli ve böyle bir tavır içine girmemelidir. Bunu yapan kişi görevden kaçmanın haklı zeminini yaratmaya çalışıyor demektir. İçinde bulunduğumuz yüce platformda bu tür davranış ve anlayışlara yer vermemek gerekir. Böylesi şeylere verilen en ufak bir taviz imha olmanın yolunu açmaktan başka bir şey ifade etmez.

İnsan erdemlerini koruduğu sürece gerçekleştirilemeyeceği

hiçbir ülküsü olamaz. Ama bir de erdemlilik adına erdem-

Saygılarımla,
Ali Kastalması

“Tren bir kez hareket etmişse, yolculuk son istasyona kadar devam edecek demektir”

Sevgili dost,

Mektubu yazdığım gün, iki günlük açlık grevine girdiğimiz gündü. Bundaki amaç, cezaevlerindeki baskı ve uygulamaları protesto etmektir. Ve belki sizler de yeniden bu baskı ve uygulamaların gündeme geldiğini basından okuyorsunuzdur. İnsanların canları pahasına elde ettikleri insanca yaşama ve kazanımlara yeniden bir saldırı dönemi başlamıştır. Ancak bu saldırılara bizlerin, her zaman olduğu gibi, sessiz kalmayacağımız açık, insanlık onuruna verdiğimiz değer, insanca yaşam uğruna şimdiye kadar gösterdiğimiz fedakarlık biliniyor. Bundan sonra da bu insani değerler için her türlü fedakarlığı yapmaktan kaçınmayacağız. Biliyoruz, bu baskı anlayışının sahipleri ekonomik ve siyasal olarak ne zaman bir çıkmaza, bir bunalıma girseler baskılarını arttırıyorlar. İşte bu baskı araçlarını yıllarca olduğu gibi, bugün de devreye sokuyorlar. Artık bu toplumda yaşayan halk bunun dayanılmaz bir hal aldığı mırıldanarak da olsa dışa vuruyor. Ancak böylesi bir dönemi çok iyi değerlendirmek ve bunu uzun vadede kazanımlara dönüştürmek gerekiyor. İşte böylesi dönemlerde bizler de bu baskı anlayışından fazlasıyla nasibimizi alıyoruz.

İnsan eğer bir amaç için varlığını sürdürüyorsa, bütün yeteneklerini de bu amaca hizmet edecek şekilde ortaya çıkarmak ve bunu şekillendirmek zorundadır. Zaten içinde yaşadığımız koşullar, yetenekleri köreltmeye, onları parçalamaya ve giderek yoketmeye yöneliktir. Bir de bizler oluruna bırakırsak, tabii ki bu olumsuz süreç hızlanacaktır. Bu bakışla, Amcamın değerlendirmesi ve eleştirisi haklı ve yerindedir. Bir mektup olayı insanlar arasındaki önemli bir diyalog aracıdır. Öyle basite alınacak bir şey değildir. Öyle ise, bizler de bunu bu ölçüde ele almalı ve hakkını vermeliyiz. Ancak şunu da belirtiyim; yetenekleri değerlendirmek, hem bir süreç işidir ve hem de bir birikimin sonucu ortaya çıkabilmektedir. Bir de bunun yanında pratikten yok-

sunluk olduğu için, ne derece yetenek sahibi olunup olunmadığı yeterince ortaya çıkmıyor.

İşin bir diğer yanı da; bizler Diyarbakır'da altı yıla yakın yattık. Zaten içinde bulunduğumuz koşullar biliniyor. Yaşadığımız olaylar da biliniyor. Bunlar olumsuz koşullar olmasına rağmen, bu yaşanan gerçeklikler bilince çıkarılmalıdır. Diyarbakır'da iken hiç bir okuma olanağımız yoktu. Burada arkadaşlara baktığımızda, bunun bizde büyük bir eksiklik ve açlık yarattığını hissediyoruz. Şimdi bu durumda hepimiz habire okuyor ha okuyoruz. Yani demek istediğim; işte bu süreçte elde edilecek birikimle mutlaka bazı değerler yaratılacaktır. Elbette bu konularda özel çabalarımızın olması gerekir diyorum. Ayrıca biz önümüze koyduğumuz amaca ve hedefe ulaşmak için, yaşadığımız toplumun, edebiyat, tarih, müzik bütün kültürel değerlerini yaşatmak ve geliştirmek zorundayız. Bugün bütün bu değerleri yok etmek için, çok yönlü bir savaşım var. Herşeyi, yani bütün değerleri gerçekliğinden koparıp yok etmek, eğer yok edilemiyorsa da dejenere etmek, içini boşaltmak ve böylece kendisine yabancı bir hale getirmek yönündeki çabalar çok yönlü olarak devam ediyor. Bunun bugün hızlandırılmış olması da içinde yaşadığımız dönemden kaynaklanıyor. Çünkü toplumuzun bütün gerçekliğini bağrında taşıyan, bunu yaşatan, buna sahip çıkan bir güç var; bu da halkın özgücüdür. Yani, halkımızın özgücünün artık ayaklandığı, kendi ayakları üzerinde durabilecek bir hale geldiği görülünce, değerlere karşı da bir saldırı başladı.

Diğer taraftan karalama kampanyaları geliştiriliyor. Ancak hiç mi hiç tutmuyor. Çünkü tarihi bir geçmişimiz var. Bu yakından bilindiği için, karşı kampanyalar da boş çırpınılardan başka bir şeyi ifade etmiyor. Yıllardır egemenlik toplum üzerinde yalanlar, yanlışlar ve demagoji temelinde kurulmuş. Bugün bunlar teşhir olup; gerçek nitelik ve yüz ortaya çıkınca, artık eski yalan, yanlış, demagoji ve karalama

sizliğe düştü mü delalet içine girer. Azıtır, manyaklaşır gider. Ardından da eceli gelmiş akrepler gibi kendisini sokarak imha eder.

Platform net olduğundan böylesi akrepler hiç kimseyi sokamaz oldular. Bu yönden huzurluyum. Çünkü İnsanlarımız daha bir duyarlıydılar bu tür şeylere karşı. Tabii aynı şeyin bizim için de geçerli olduğunu belirtiyim.

Evet, şimdilik bu kadar diyordum ve mektubumu noktalıyorum.

Orada bulunan herkese mücadelede başarılar dileriz. Ayrıca sizlere en içten selamlarımızı iletiyorum ve hoşçakalın diyorum.

beş para etmiyor. Biliyorsun, yaşadığımız toplumda daha çok pratiğe önem verilir. Pratik de açık açık yaşanınca düşmanın yönelimleri inanırılığını tamamıyla kaybediyor. Yani biz rahatlıkla şunu hissedebiliyoruz; gerek yaşadığımız dönem ve gerekse koşullar lehimize dönmüş durumdadır.

Doğru; bu yol yorucu ve zorluklarla doludur. Ancak bu kervan bir sefer yola çıkmışsa, yani tren hareket etmişse, bu yolda birçok durak olsa da, yolculuk son istasyona kadar devam edecektir. Bu trene binenler de inenler de çok olacaktır. Ancak motoru ve sürücüsünü sağlam olduğu için tren hiçbir engel tanımayacaktır. Zaman zaman bazı unsurlar çeşitli gafletlere kapılabilirler; görülmemiş, yaşanmamış bir durum değildir bu. Bunlar zaman zaman görülmüştür. Hatta treni rayından çıkarmak, yolunu saptırmak isteyenler de olmuştur. Ama sonuç ne olmuştur? Böylesi kervanın ayakları altında ezilmiş, ya da raylarda paramparça olmuşlardır ve saptırmak isteyen herkesin sonu da bu olacaktır. Geçmiş ve yakın tarihimize baktığımızda bu saptırıcıların durumu açıkça görülür. Ve yine tarihe bakıldığında, her seferinde, sonuca yaklaşıldığında bunların ortaya çıkıp engel olmaya çabaladıkları görülecektir. Geçmişte bunlara karşı yeterli bir teşhis ve tespit yapılamamış olduğundan bunlar da rahatça bu rollerini oynamışlardır. Ancak artık halkımızın buna tahammülü yoktur ve her dönemde bunlara gerekenlerin yapılmasını istemiştir. Bugün ise, konulan teşhis ve yapılan tespitler doğru olduğu için, izlenen yöntem de bu olacaktır ve bu yöntem kabul görmektedir.

Değerli dost, bir dahaki mektubumda daha uzun ve geniş yazarım. Başta Amcamıza hepimiz saygı ve selamlarımızı yollar, ellerinden öperiz. Ayrıca bütün arkadaşların, hepinize selam ve sevgileri var.

Tekrar yazışmak umuduyla selam ve sevgilerimizi sunar, özgürlük ateşiyle hepinizi kucaklarız.

Hasan

REHİNELER SORUNU VE LÜBNAN KRİZİ

Lübnan'da öteden beri süregelen iç savaş nedeniyle üst üste düğümlenerek çözümsüz bir hale gelen sorunlar, rehinelere sorununun yeniden güncelleşmesiyle birlikte, daha da içinden çıkılmaz bir hal aldı. Çözümüne çok yaklaşıldığının sanıldığı bir anda patlak veren yeni olaylar, karmaşıklığı ve çözümsüzlüğü yeniden derinleştirmekle kalmıyor, kendisiyle birlikte yeni sorunlar da getiriyor.

Lübnan'ın her ne kadar kendi iç sorunlarından kaynaklanan çelişkileri olmakla birlikte, bugün Ortadoğu üzerinde mücadele eden güçlerin çıkarlarının yansımaları bulduğu sorunlarla da yüklü bir durumda. Bu durum ise, çözüme ulaşmayı ağırlaştıran diğer bir nedendir. Bu bakımdan, denebilir ki, Lübnan Ortadoğu üzerindeki çatışma ve çelişkilerin çeşitli taraflarca dayatıldığı bir merkez durumunda.

Lübnan'ın ilerici güçlerin denetiminde bir birliğe yönelmesini engellemek için emperyalistler ve bölgedeki uşakları olan gerici yönetimler Lübnan'da kışkırtıcılığa hız vererek, uzlaşma zeminini ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Böylece bölünmüş ve sürekli iç çatışma yaşayan Lübnan'ı bölgede etkinliklerini sağlamanın bir aracı olarak kullanmak istiyorlar.

Arkasında ABD ve diğer emperyalist güçlerin bulunduğu Irak faşist rejiminin Hıristiyan Birliklerin Komutanı General Michel Auon'a silah ve para yardımı yaparak, Suriye'ye karşı savaşması, Lübnan'a yönelik planların bir parçasıdır. Michel Auon Suriye birliklerini Lübnan'dan çıkarana kadar savaşacağını açıklamıştı.

General Auon'un Suriye Birliklerine karşı koyacak bir güce sahip olmamasına rağmen böylesi bir açıklamayı yapması, arkasındaki güçlerden aldığı desteğin bir sonucudur. Auon, böylelikle Suriye üzerindeki uluslararası baskıyı da arttırarak, amacına ulaşmak istiyor.

Çatışmaların yoğunlaştığı bir dönemde Arap Ülkeleri Birliği devreye girerek, barış sağlamaya çalıştı. Belli noktalar üzerinde anlaşma sağlanmış olsa da halen süren çatışmalar, bu konuda kesin bir anlaşmaya varılamadığını gösteriyor. Yer yer karşılıklı top ateşi devam ediyor. Bu çatışmaların öyle kısa sürede sonuçlanmayacağı da görülebilen bir gerçek.

Hıristiyan Kuvvetlerinin Komutanı General Michel Auon, SSCB Devlet Başkanı ve SBKP Genel Sekreteri Mihail Gorbacov'a bir çağrı yaparak, Suriye üzerinde baskı uygulayıp, çatışmaların bir an önce sona erdirilmesine destek vermesini istedi. SSCB'nin barış sağlama yönünde çabaları olmakla birlikte, Auon'un çağrısının beklenen sonucu vermediği de görüldü. Çatışmalar, yeniden yoğunluk kazandı.

Lübnan'daki iç krizin çözümsüzlüğü bu şekilde derinleşip sürerken, İsrail'in yeni bir girişimi gündeme geldi. İsrail, Güney Lübnan'da İsrail sınırına yakın bir köyü basarak Hizbullah örgütünün liderlerinden Şeyh Obeid'i kaçırdı. İsrail'in bu terörist eylemi, Lübnan'daki ortamı yeniden gerginleştirdi.

İsrail'in askeri bir hareket düzenleyerek Şeyh Obeid'i kaçırmaya üzerine 3'ü İsrail askeri olan ve aralarında ABD ile diğer Batılı ülkelerin vatandaşlarının da bulunduğu 17 rehinenin durumu da güncellik kazandı.

İsrail'in bu eylemine karşı, Batılı rehinelere elinde bulundurulan örgütler yaptıkları açıklamalarda Şeyh Obeid serbest bırakılmadığı takdirde tek tek tüm rehinelere öldürüleceğini açıkladılar.

ABD'li Yarbay William Higgins'i elinde rehine olarak bulunduran Dünyada Ezilenler Örgütü, Şeyh Obeid bırakılmadığı takdirde, rehinelere öldürüleceğini açıkladı. Nitekim verilen sürenin dolması ardından, başına dağıtılan bir bildiri ve video kasetinde Yarbayın öldürüldüğü açıklandı.

Bu açıklamadan sonra, Devrimci Adalet Örgütü Beyrut'ta bir gazeteye gönderdiği mesajda Amerikalı diğer bir rehine olan Joseph Cicipio'nun öldürüleceğini açıkladı. Şeyh Obeid'in bırakılmaması karşısında verdiği süreyi iki kez uzatan Devrimci Adalet Örgütü, daha sonra bu kararını uzun bir süre erteledi.

Şeyh Obeid'in kaçırmaya karşısında İran yönetimi de büyük tepki gösterdi. İran yönetimi, İsrail'in bu kaçırmaya eylemi karşısında tüm Müslümanların ABD ve İsrail kurumlarına karşı meşru bir saldırı hakkına kavuştuğunu açıkladı.

Yarbay Higgins'in öldürülmesi karşısında ABD yönetimi 6. Filoya bağlı bazı savaş gemileriyle, uçak birliklerini taşıyan gemileri Lübnan açıklarına gönderdi. Bu gemilerden biri Lübnan kıyılarına oldukça yaklaştı. Bu gelişmeler karşısında ABD'nin Lübnan'a müdahaleyi planladığı söylentileri yayıldı. ABD'nin müdahale kararı aldığı ancak rehinelere kesin yerini bilememesi nedeniyle, bu planını uygulamaktan vazgeçtiği söyleniyor.

İsrail yaptığı açıklamalarda, Şeyh Obeid'i Lübnanlı örgütlerin elinde bulunan 3'ü İsrail askeri 17 rehinenin serbest bırakılmasını sağlamak için kaçırdığını belirtti. İsrail hükümeti, rehinelere serbest bırakılması karşılığında kendilerinin de Şeyh Obeid ile diğer Şii tutuklularını serbest bırakacağını açıkladı.

Bu açıklamalardan sonra, rehinelere sorununu çözmek için girişimler yoğunlaştırıldı. BM özel temsilcisi, Lübnan ve Suriye'de görüşmeler yaparken, Cezayir'in Beyrut Büyükelçisi ve başka arabulucular da devreye girerek, sorunu çözmek için girişimlerde bulunmaya başladılar. İran yaptığı açıklamada, ABD, İran'ın ABD'de bloke edilen paralarını serbest bırakırsa arabuluculuk çalışmalarına hız vereceğini ifade etti. Bunun yanısıra, Hizbullah Örgütünün Lideri Şeyh Fadallah da yaptığı açıklamada, rehinelere sorununu çözmeleri için arabuluculuk yapabileceğini açıkladı.

Yapılan bu açıklamalardan sonra, rehinelere bunalımının çözümü konusunda umut yeniden doğdu. Kısa vadede olmasa da, belli görüşmeler sonucunda rehinelere sorununu çözüme ka-

Hizbullah örgütünün dini lideri Şeyh Hüseyin Muhammed Fadallah

vuşturulacağı söylenebilir.

İran'da yapılan son seçimlerde büyük oy çoğunluğu ile Cumhurbaşkanı seçilen Haşimi Rafsancani, İran'ın Batı ile ilişkilerini belli bir yumuşaklığa kavuşturmak için, rehinelere bunalımın uzlaşma yönünde çözmek istiyor. İran'ın müttefiki olan Hizbullah örgütünün bu sorunun çözümüne ağırlığını koyması da bu yaklaşımın bir sonucudur. Hizbullah, rehinelere bunalımını, gerginliği tırmandırmadan, ama Şeyh Obeid başta olmak üzere İsrail'de esir bulunan Şii ve Filistinli tutuklu-

ları serbest bıraktırmak için çözmek istiyor. Rehinelere bunalımın üzerinde dikkatlerin toplandığı bir dönemde Michel Auon'a bağlı birliklerle Suriye birlikleri arasındaki çatışmalar yeniden yoğunlaştı. Michel Auon'un çatışma yeniden alevlendirerek, Suriye üzerinde uluslararası baskıyı arttırmayı hedeflediği siyasal gözlemcilerin dikkat çektiği hususların başında geliyor.

Michel Auon'un bu amaca ulaşmak için çatışmaları yeniden yoğunlaştırmasının bir anlamda kumar oynamak olduğu-

nu belirten siyasal gözlemciler, bu oyunun Auon'un aleyhine, altından kalkılamaz sonuçlar yaratabileceğini de belirtiyorlar. Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad'ın dış baskılarla, kararlılığını yitirmeyeceğini ve bunlara boyun eğmeyeceğini belirten gözlemciler, Hafız Esad'ın Auon'u tümünden ortadan kaldırma amacıyla olduğunu söylüyorlar. Ayrıca, Suriye'nin askeri olarak böylesi bir hedefe ulaşabilecek güçte olduğu da aynı çevreler tarafından önemle belirtiliyor.

Beyrut'ta yeniden yoğunluk kazanan çatışmalar sonucunda şehrin büyük oranda boşaldığı da belirtiliyor. Kalanların ise, şehirden çıkma fırsatı bulamayanlar olduğu kaydediliyor. Şehirde başlayan çatışmaların bu kez uzun süreceği, hatta Beyrut'u yok olan bir şehir haline getirileceği de ifade ediliyor.

Gerek rehinelere bunalımını, gerekse de süren iç çatışmalar Lübnan sorununu yeni düğümlerle daha da içinden çıkılmaz bir hale getirdi. Düğümlenen sorunların çözümünün hangi yönde gerçekleşeceği önümüzdeki günlerde daha da açığa çıkacaktır. Suriye ile General Auon birlikleri arasındaki çatışmaları durdurmaya yönelik uzlaşma çabalarının Arap Birliği Örgütü tarafından durdurulduğu da gelen haberler arasında. Bu da çözümün askeri girişimlerle belli bir sonuca gidebileceğini gösteriyor. Diğer bir deyişle, çözümün ancak bu yöntemle gerçekleşeceği ihtimali daha yüksektir.

Lübnan kesin çözüme, karmaşılaşan, düğümlendikçe düğümlenen bu sorunların yakın bir sürede çözüme kavuşturulması ile ulaşabilir. Son gelişmeler bu ihtimalin gerçekleşme olasılığını daha da yükseltti.

KAMBOÇYA'DA ÇÖZÜME DOĞRU

20 yıldır iç savaşın devam ettiği Kamboçya sorununu çözmek için 17 ülkenin dışişleri bakanlarının katıldığı uluslararası konferans Temmuz ayı sonlarında başladı. İlk gün toplantıları dışişleri bakanlarının katıldığı oturumlar şeklinde devam etti. Belli ilkelere ulaşmaya varılması üzerine, sorunun ayrıntılarını görüşmek üzere alt komisyonlar oluşturuldu. 3 komisyon şeklinde devam eden görüşmelerin önümüzdeki bir-iki ay içerisinde belli bir anlaşmayla sonuçlanması bekleniyor.

Fransa ve Endonezya'nın yönetiminde başlayan konferansta Kamboçya'da bulunan 4 ayrı grubun uzlaştırılıp, aynı hükümet içerisinde yer almaları sağlanmak isteniyor. Konferansta Vietnam ve Çin dışişleri bakanlarının takınacağı tutumun ne olacağı merakla beklenen hususların başında geliyor.

Vietnam birliklerinin "Kızıl Kmerler'in yönetimine karşı mücadele veren Pnom Penh taraftarlarına destek vererek, hükümete bunların gelmesini sağlaması, Çin'in Pol Pot liderliğindeki Kızıl Kmerleri desteklemesine yol açtı. Bu iki grubun dışında Prens Shanuk ve milli-

yetçi Son Sann taraftarlarının oluşturduğu diğer iki grup da Kamboçya hükümetini ele geçirmek için mücadele ediyorlar. 4 grup arasında süregelen iç çatışma Kamboçya sorununun çözümsüzlüğünün kaynağını teşkil etmektedir.

Uluslararası konferansta, bu dört kesim arasında bir uzlaşma formülü oluşturularak, sorun çözümlenmek isteniyor. Çin Dışişleri Bakanı Gian Quisen toplantıda yaptığı konuşmada, "Uluslararası konferansta bir anlaşmaya varıldığı takdirde, Pekin'in Kızıl Kmerler'e desteğe son vereceğini" belirtti. Bakan ayrıca, "Hükümet dışında hiçbir güçle ilişki kuramayacaklarını" da açıkladı. Vietnam Dışişleri Bakanı Nguyen Cho Thang ise yaptığı açıklamada, "Kızıl Kmerler'in hükümetin dışında bırakılmasını" istedi. Ayrıca Vietnam, Laos ve Kamboçya, varılacak anlaşmayı kontrol edecek bir uluslararası mekanizmanın kurulmasına ilişkin bir öneriyi de toplantıya sundu.

Vietnam, SSCB ve Çin arasında daha önce varılan bir anlaşma gereğince, Vietnam Kamboçya'daki birliklerini 27 Eylül'e kadar geri çekecek. Vietnam'ın bu tarihe kadar geri

çekilme işlemini tamamlaması bekleniyor.

Hem bu geri çekilme işleminde ve hem de yeni hükümetin oluşma sorununda varolan sorunlar, konferansın komisyonlar biçiminde süren görüşmelerinde bir sonuca varılamadı. Vietnam ve Pnom Penh yönetimi, "Kızıl Kmerlerin" hükümete katılmasını reddederken, Prens Shanuk ve Son Sonn bu görüşü destekliyorlar. Ayrıca, Prens Shanuk, Vietnam kağıt üzerinde geri çekilse de 100 bin kişinin Kamboçyalı kisvesi altında ülkede kalmaya devam edeceğini iddia ediyor.

Şimdilik konferansın temel iki sorunu böyle ortaya çıkıyor. Bu konularda bir anlaşma sağlanabilirse, Kamboçya'da yeni bir dönem açılacak. Aksi takdirde, Vietnam birlikleri geri çekilse de Kamboçya'daki Pnom Penh hükümeti varlığını devam ettirecek. Vietnam birliklerinin çekilmesiyle hükümetin yıkılacağını umanlar olmakla birlikte, genel çoğunluk Afganistan hükümetinin durumunu örnek vererek, pekala Kamboçya hükümetinin de iç saldırılara rağmen, varlığını sürdürebileceğini söylüyor. Konferansın sonucu ise, neler olabileceğini daha da açığa çıkaracaktır.

